

Tapló

(elbeszélések)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

TARTALOM

Férjül veszem

A nagy Ő

Cilababa

M. J. kisasszony

Ez is ő

Tapló

Férjül veszem

Délután elmentem Szabolcshoz. Nem volt otthon. Körbejártam a helyiségeket, majd leültem a szobában a fotelba. Nem idegen ez a lakás a számomra. Minden bútordarab róla szól. Arra eszméltem, hogy megszólalt a csengő. Logikus, nem megyek ki ajtót nyitni, mert vendég vagyok. Ugyanakkor nagyon kíváncsi voltam, ki keresheti az én Szabimat. Ráadásul az előszobában égve hagytam a villanyt. Ezt kívül is lehet látni. Árulkodó jel. Ki kell mennem. Egy sovány, fiatal fekete hajú lány állt az ajtóban.

- Tessék!

- Elnézést kérek, lehet, hogy eltévesztettem az emeletet, ámbár a névtáblán Kardos van kiírva.

- Kit keres?

- Kardos Szabolcsot.

- Nem tévesztette el az emeletet, de nem tudok szolgálni vele. Nincs itthon. Mit mondhatok neki?

- Azt hiszem, legjobb lesz, ha semmit. Elnézését kérem a zavarásért! Viszontlátásra!

Nem volt időm a válaszra, mert gyorsan elindult lefelé a lépcsőn. Okosat nem tudtam volna mondani. Úgy hiszem, bezártam az ajtót, mielőtt visszarohantam a szobába. Valamelyikünk nincs képbén. A csaj nem tudja, hogy Szabi leparkolt mellettem, vagy én nem tudom, hogy még mindig hajkurássza a szoknyákat. Csapongtak a gondolataim. Pár volt kapcsolatáról tett említést, de ez a nő nem volt köztük. Elvégre állítólag a szőke nőket szereti. Blanka, te egy hiszékeny barom vagy! Képes voltál megfogadni neki, hogy leteszed a poharat. Ezért ragaszkodik hozzá, hogy külön éljünk. Amikor nem találkozunk, ilyen nőket fogad a lakásán. Kinyitottam az összes szekrényajtót, mert emlékeztem, múltkor valahol láttam italt. Meg is találtam. Még hozzá egy bontott üveg. Ezek szerint az is hazugság, hogy nem iszik. Igenis, iszik, mert több bontatlan üveg van a szekrényben, de egy fel van bontva. Kivettem az üveget, közben megszólalt a telefonom. Mintegy idegsokkos, kaptam a táskám után, az üveget kiejtettem a kezemből. Leesett a szőnyegre, és összetört. Láttam, anyukám hív. Próbáltam megjátszani magamat, de nem sikerült.

- Tessék!

- Szia, Blankám! Azért hívlak, mert elromlott az irodámban a számítógép. Megkértem Szabikát, csinálja meg! Valószínű, késve fog hazaérni. Tudod, esténként leadják az osztályokról az eseménynaplót, ezért fontos, hogy még ma rendbe tegye. Itt vagy, kislányom?

- Itt vagyok, de nem érdekel a dolog.

- Mi van veled? Blanka, szóljál valamit! Különben, átadom Szabikát, majd ő megnyugtat.

- Szia, Blankám! Jézusom! Miért sírsz?

- Ne törődj vele!

- Blanka, az anyukád előtt nem mondhatok neked szépeket, mert nem illik. Mi bajod van, és hol vagy?

- Sajnos nálad. Fejezzük be ezt a társalgást!

Lenyomtam a „No”-t.

- Lillácska, esküszöm, még ma megcsinálom a gépet, de szeretnék most elmenni!

- Megérttem, Szabika. Mi történhetett vele? Összevesztek?

- Lillácska, soha nem fogok vele összeveszni. Elnézését kérem, de rohanok. Ne haragudjon! Meg fogom még a jelentések előtt csinálni a gépet, de most képtelen lennék rá.

- Szabika, hívjanak fel!

Gondolhattam volna. Nem tagadta, hogy kalandokból állt az élete. Túl szépek voltak az elmúlt hetek. Nem csoda, képtelen voltam elhinni, hogy az a sok szép velem történt meg. Nem bírom ki. Innom kell! Megőrülök! Két választás állt előttem: vagy leiszom magamat, vagy végzek magammal. Nem fogok senkivel osztozni. Büszke vagyok, vagy nem tudom, mi vagyok. Valószínű, egy reménytelenül szerelmes hülye. Megbolondított. Úristen! Vittem a konyhába a felbontatlan üveget, hogy keressek hozzá szerszámot. Ami összetört, azt sajnós a szőnyeg beitta. Megőrültem teljesen. Először sörnyitóval akartam kinyitni, de persze, hogy nem sikerült. Aztán dugóhúzóval nyitottam. Nem voltam ura az érzéseimnek. Vége mindennek. Nem viselem el, hogy osztoznom kell rajta. Kivágódott az előszobaajtó. Félig kinn volt már a dugó. Az eljutott a tudatomig, hogy valaki bejött nagy robajjal, de az nem, hogy ő. Annyit tudtam akkor, hogy egy erős kéz megfogja a csuklómat. A következő pillanatban nagy csattanással tört össze az üveg a kövezeten. Felemelt és vitt. Hadakoztam ellene. Szűnyog döngette a hegyet. Szorosan magához szorított. Mindkét öklömmel a mellkasának támaszkodtam, de hiába. Amikor átvitt az előszobán, nem láttam, csak hallottam, hogy bevágta a bejárati ajtót. Feküdtem a heverőn megsemmisülve. Ordítottam, zokogtam és nem tudom, mit csináltam tehetetlenségemben.

- Csillagom, azonnal megmondod, mi történt veled!

Hallgattam. Illetve tovább zokogtam. Szétfoslott minden álmom. Nem érdekelt a ruhám, nem érdekelt semmi. Gyűlöltem és szerettem. Az elkényeztetett nő szembetalálkozott a valósággal. Mellém feküdt. Átölelt. Megint próbáltam hadakozni, de csak kiizzadtam.

- Blankám, édes kicsi virágom, drága szép szerelmem, könnyörgöm, beszéljél! Látom, velem van bajod. Akármi is legyen, biztos, hogy tévedsz. Csillagom, szépen kérlek!

- Keresett az egyik nőd.

- Tündérkém, kicsikém, légy szíves elmondani rendesen!

- Becsengetett egy sovány fekete nő. Azt hitte, eltévesztette az emeletet, mert téged keresett. De elment, anélkül, hogy üzenetet hagyott volna.

- Drága istennőm, ezért vagy kiborulva? Bárki kereshetett. Még az is lehet, hogy olyan, akivel valamikor kapcsolatom volt. Blankám, életem, én ezt nem titkoltam előtted.

- De ő volt itt veled péntek éjjel.

- Megőrültél, angyalom. Senki nem volt itt velem. Befejeztem a múltamat. Szeretlek, imádlak, csak te létezel számomra. Lehet, hogy kísért a múlt, de engem nem érdekel. „Nem adlak másnak. Nekem rendelt az élet.” Tudom, most éppen arra gondolsz, én vagyok hűtlen. Hogy bizonyítsak neked?

- Szabi, könnyörgöm, adjál italt! Nem bírom ki.

- Látom, szép munkát végeztél, összetörtél egy üveget te is. Nincs ital. Nincs, nem is lesz. Értsél meg, szeretlek.

Nem tudom, mit csináltam. Ordítottam, sírtam és kapálóztam. Éreztem, vége mindennek. Képtelen vagyok megemészteni, hogy ennek az embernek adtam az ártatlanságomat. Elkérte a telefonomat.

- Nem érdekel! Ne mosakodjál! Nem adom oda!

- Blankám, elmondom neked. Bár új telefonszámom van, mégis a tiédre akarok telefonálni, mert akár azt is mondhatod, hogy megadtam az új számomat. Kérem a telefonodat!

Felkelt a heverőről. Meglátta, hogy ott van a fotelban, ahová ledobtam, amikor anyuval beszéltem.

- Édes kis virágom, nem fogok rólad lemondani egyetlen kurváért sem. Nem érdekel, hogy csúnyán beszélek. Semmi nem érdekel, csak te. Ha óhajtod, ezerszer elmondom, befejeztem a múltamat. Minden nőt likvidáltam. Megpróbálok telefonálni a személyleírásod alapján. Remélem, kitaláltam, ki keresett. Értsél meg, életem, csak te kellesz. Az pedig hülyeség, amit mondasz a péntekről. Egyetlen nővel sem volt kapcsolatom, amióta megismertelek. Egyébként is, mindegyiket csak használtam. Mind kurva volt, egytől egyig. Szeretlek, és nem mondok le rólad. Ha pedig te el akarsz tőlem fordulni, akkor kijelentem, együtt halunk meg. Menjen mindenki a francba! Senki nem érdekel, még a szüleim sem. Tessék megbotráncolni! Ha kell, még cifrábbakat is mondok. Akkor is az enyém leszel!

Kihangosította a telefonomat úgy beszélt.

- Tessék!

- Szia, Vivi! Szabi vagyok.

- Szervusz, tanár úr! Mi van, átadta a kurvád az üzenetem?

- Először is, nem hagytál semmi üzenetet. Az pedig, hogy ki a hölgy, nem tartozik rád. Közljed, miért kerestél!

- Nem fontos, tanár úr.

- Egészen halkán figyelmeztetek, csak a fél ház hallja: azonnal megmondod, mi az anyád ... szórakozol velem! Tudod, az okos ember más kárán tanul, te nem tartozol közéjük. Tehát, miért kerestél?

- Napok óta hívlak telefonon, de ki van kapcsolva. Rossz a számítógémem, ezt akartam veled megbeszélni. Egyébként hidd el, nem örömmel mentem hozzád. Most azonban, ahogy hallok a felháborodásodat, egyáltalán nem bánom. Kívánom, hogy minden kurváddal bánjál úgy el, mint velem. Az a karácsonyfa is megérdemli. Tele van ékszerekkel a dög.

- Tudhattad az elején, rossz lóra tettél. Nem vagy, nem is voltál az esetem. A számítógéppel kapcsolatban pedig nincs tartozásom. Üzembe helyeztem, de nem vállaltam garanciát. Keressed fel valamelyik kanodat, majd azok megbütykölik!

- Mi van, tanár úr, szégyelled, hogy pofára estél a Csöpinél?

- Figyelj ide, Vivi! Megváltozott a régi telefonszámom, a lakásom is megváltozik. Meg akarlak kímélni a további próbálkozásaidtól. Mellékesen, és ezt azért mondom, mert gyalázkodtál: nemcsak a Csöpi volt jobb nálad, hanem az anyukád is. Isten veled! Blankám, nem akartam teregetni a szennyest. Tessék megvetni a múltamért! De könyörgöm neked, a jelenben ne vádoljál! Csak te vagy, rajtad múlik, meddig akarsz lenni. Mindent elismerek, amit csináltam. Nem tehetek róla, hogy halálosan beleszerettem egy istennőbe. Reménytelen szerelem volt. Most pedig el akarsz magadtól taszítani. Tegyed, édesem! Utoljára még egyszer kijelentem, amióta megismerkedtünk, azóta senkim nincsen. Nem is lesz. Azt is megmondhatom neked, hogy azelőtt azt hiszem két héttel, pont ez a csaj volt utoljára. Ennyi, édesem és ítélkezzél! A telefonszámát „Vivien” néven betettem a készüléked memóriájába. Ha esetleg hív, te fogsz vele beszélni.

Feküdtem a heverőn. Hallgattam. Láttam a kétségbeesését. Nem tagadom, elhittem minden szavát, csak nem akartam egyből mutatni. A sírást akkor abbahagytam, amikor hallottam, mit beszél az a nő. Nem tudtam eldönteni, nem adok-e alá lovat azzal, hogy én mondom neki, öleljen meg! Ült a heverő végén. Nem mozdult. Cselekednem kellett. Felé nyújtottam az egyik kezemet. Mellém feküdt és magához ölelt.

- Tessék rám lehelni!

- Nem ittam semmit. Kivettem az üveget, hívott az anyu, és kiesett a kezemből. A másikat te törted össze.

- A tanfolyam végén a lányoktól kaptam a búcsúesten három üveg piát. Az egyiket azzal a fekete döggel bontottuk fel, de csak ő ivott. Ne sajnáljad, ha egyikünk sem iszik! Vezekelni majd én fogok a ronda beszédemért.

- Vezekeltél már, édes, pedig nem is vétkeztél. A ronda beszédről csak annyit, hogy a pénteki önmagamra ismertem.

- Angyalka, hívjad fel anyukádat, mert aggódik miattad. Közöljed vele, fél óra múlva ott vagyok nála a kórházban, rendbe tenni a gépét!

*

Nem voltam még kész a lakás kitakarításával, amikor hívott, hogy indulnak Lillácskával a kórházból. Bolond Blanka. Első gondolatom az volt, a szüleim ellenkező irányban laknak, akkor miért mennek együtt? Azután elszégyelltem magamat. Az anyukámra nem lehetek féltékeny. Örülöm kéne annak, hogy az ügyvéd apukám és a főorvos anyukám elfogadták őt. Na persze, kérdés, mit szólnak hozzá, hogy férjül akarom venni, de mihamarabb. Még a nevét is fogom viselni. Mire hazaért, befejeztem a takarítást. A mosógép még ment a szőnyeggel. Belépett az előszobába és felkapott.

- Drága kicsi virágszálam! Édes kis bejárónőm! Megeszlek, mert ma még arra sem volt időm, hogy egyek.

- Na, hála istennek! Bennem fel sem vetődött, hogy vegyek neked valamit.

- Te ettél?

- Édes, ha nem vagyok bolond, szoktam délben ebédelni az étteremben. Ma akkor még tiszta volt az agyam.

- Most milyen?

- Már megint az. Szabi, olyan csúnyákat gondoltam rólad, hogy magam előtt is szégyellem.

- Blankám, évekig alkoholizáltál. Itt az eredmény, kikészültek az idegeid.

- Soha többé nem akarok italozni.

- Képtelen vagyok felfogni! Egy ilyen szép nő, aki ráadásul gazdag, miért az alkoholban kereste a boldogságát?

- Mert eszköz nem óhajtottam lenni a férfiak számára, a szerelem pedig elkerült. Komolyan mondtad annak a lánynak, hogy az anyja is megvolt?

- Tündérkém, biztos, hogy mi erről akarunk társalogni? Elmondok neked bármit, ha nem vonsz le messzemenő következtetéseket.

- Hiszek neked, de szeretném, hogy ne kerülő úton tudjak meg epizódokat a múltadból.

- Nem véletlenül hallottad meg. Direkt mondtam előtted. A tanfolyam elején rám akaszkodott ez a lány, azzal az ürüggyel, hogy vegyek neki egy számítógépet és szereljem össze. Kétszer

vagy háromszor kellett hozzájuk elmenne, de előtte ő eljött ide. Úgy beszéltük meg, itt találkozunk és innen megyünk vásárolni. Arra azonban nem gondoltam, hogy felkínálja magát. Az alma nem esett messze a fájától. Gallyra ment a gépe, elmentem hozzájuk. Az anyja is elkezdett dörgölőzni, amikor még Vivi nem volt otthon. Egy kiéhezett magányos férfi nem a nő fejét nézi. Ráadásul túltett a lányán.

- Látod, ezért fojtottam bánatomat az alkoholba, mert elképzelni nem tudtam, hogy valakivel lefeküdjek szerelem nélkül. Ezután is adódnak lehetőségek egy jóképű férfinak.

- Nem kétséges. De a jóképű férfi tudja, hogy van neki egy szerető Blankája, aki mindig tárt karokkal várja őt. Ez egy erőszakos csaj. Nem vagyok benne biztos, hogy ezután téged nem fog zaklatni, mivel megvan neki a számod.

*

Csúnya álmom volt. Nem maradt hatástalan az előző nap délutánja. Annyit nem szoktam soha inni, hogy elveszítem az eszméletemet, de álmomban szabályosan vedeltem. Megszűnt életem értelme. Milyen érdekes dolog, már én is tudom, mi az a szerelem. Ezzel minden értelmet nyert. Még az is örömmel tölt el, hogy takarítok. Ma próbálok időben elkészülni, és lemegyek vásárolni, mert az én nagy mackóm éhen fog halni. Blanka teljesen kicserélődött. Reggelizés után együtt indultunk dolgozni, de a kapunál érzékeny búcsút vettünk egymástól. Értekezletet tartottam. Miután véget ért, jött a titkárnőm, hogy meghibásodott a számítógépe. Nekem pedig paralel megszólalt a telefonom. Szabolcsnak volt igaza: „Vivien” a kiírás.

- Tessék, Kardosné!

- Halló!

- Ebből a hallóból még nem tudom eldönteni, kit tisztelek a hang tulajdonosaként. Ezért várom a bemutatkozást, és persze az üdvözlést is!

- Szia! Gondolom elég, hogy tegnap találkoztunk személyesen.

- Attól függ, mihez? A tegeződéshez semmiképpen sem.

- Jaj, bocsánatot kérek! Nekem úgy tűnt, hasonló korúak vagyunk.

- A tegeződés mifelénk nem a kor függvénye.

- Hát mi?

- Kizárólag olyan személyekkel tegeződöm, akiket ismerek, pozitív véleményem van róluk, valamint természetesen kölcsönösség alapján. A köszönéssel pedig megadom a tiszteletet a másik embernek. Ennyit az illemről. Feltételezem, nem ok nélkül hívott. Térjen a lényegre! Hallgatom, mit óhajt?

- Rendben van. Ha megerőltetem magamat, én is tudok affektálni. Ehhez nem kell gazdagnak lennem. Ámbátor a gazdagság sem minden. Vagy legalábbis nem mindenki tud méltó lenni hozzá. Megmagyarázom, nehogy a hölgy ismét oktatni kezdjen. Mivel értettem a bemutatkozást, elég sajnálatos, hogy a gazdag nőnek csak egy ilyen senki akadt.

- Ezért hívott, hogy közölje velem?

- Nem. Én nem magát akartam hívni, hanem a férjét. Tudja, van egy kis elszámolnivalóm vele.

- Családon belül marad. Előadhatja nyugodtan nekem is az óhajt!

- Meglepett, hogy Szabinak felesége van, de ha már így történt, közlöm önnel, többek között velem is csalja magát.

- Párról van tudomásom. Amennyiben magát Vivinek hívják, akkor a maga anyukája, valamilyen Csöpi nevezetű lány is. Ez eddig három, ha jól számolom. Itt van?
- Igen, itt vagyok.
- Megváltozott a hangja.
- Ne törődjön vele! Meglepődtem, ennyi az egész. Nem gondoltam, hogy a maguk köreiben ez úgy megy, mint az állatok között.
- Ha ezt provokálásnak szánta, közlöm, nem sikerült. Ha ismeretem nem csal, éppen most tettem említést bizonyos állatias viselkedésről. Becserkésznek egy férfit, aztán testvériesen megosztóznak rajta az anyukájával.
- Maradjunk annyiban, hogy Szabi hazudott!
- Ezek szerint nem csalt meg engem?
- De igen, magát megcsalta, de nem az anyámmal.
- Huncut az én férjem. Mit szól hozzá? Dicsekszik a kalandjaival, de még hozzá is tesz párat. Gondolom, Csöpi sem igaz, csak maga.
- Csöpi igaz, de az anyám nem.
- Csak jöjjön haza az a huncut, meghúszom a fülét. Nem elég, hogy a maga anyjának becsületét befeketíti előttem, de még a részletekbe is beavatott. Tegnap kiejtettem kezemből azt az üveget, amiből ön ivott. Tudja, arról van szó, amit vettek neki a tanfolyam végén.
- Nem hiszem el, hogy az anyám lefeküdt vele.
- Nem voltam jelen. Nekem Szabi azt mondta, eljutott az orgazmusig, akkor szólalt meg a kapucsengő, mert az apukája kért bebocsátást. Ezek után a kedves mamája magára rántotta a textíliáját, úgy fogadta a férjét. Délután ismét lezongorázom ezt a férjemmel. Ha holnap felhív, referálok. Mellékesen szólva ez nem hit kérdése. Van egy állítás egy tagadással szemben. Az anyukája tagadja, hiszen érdeke.
- Fel fogom jelenteni.
- Ez érdekes. Nehéz lesz bebizonyítani, hogy megerőszakolta magukat. Tegnap váratlanul kereste a férjemet a lakáson. Biztos vagyok benne, nem kártyázni óhajtott vele. Szabi ugyanis nem várta magát.
- A számítógépet akartam megcsináltatni.
- Abba a kis táskába rejtette a gépet, amit a hóna alatt szorongatott? Nem javasolom, hogy feljelentse őt. Furcsa lesz, ha én fogok - mint feleség - mellette tanúskodni.
- Akkor is hazudik, mert az anyámmal nem volt.
- Vivien, egyikünk sem volt jelen az aktusnál. Azon viszont érdemes lenne elgondolkodnia, ha nem igaz, Szabolcs miért a feleségét traktálja magára nézve terhelő vallomással? Mielőtt feljelentést tesz, javaslom, tisztázza a dolgokat az anyukájával!
- Ezért telefonáltam, hogy Szabival tisztázzam.
- Látom, falra hányt borsó, amit mondok. Tisztázandója az anyukájával van. Számomra logikus a történet. Netán az is hazugság, hogy maga felment Szabi lakására, hogy előadjon önként egy vetkőzőszámot? Biztos vagyok benne, az anyukája is önként ajánlotta fel magát. A férjem pedig csupán élt a lehetőséggel. Jogász vagyok, számomra ez a logikus.

- Szabi nem olyan hülye, hogy a feleségét traktálja ilyen dolgokkal. Magyarázat, hogy maga nem a felesége.
- Ja, hogy maga a saját szemének sem hisz?
- Szégyellheti magát, hogy gazdag nő léte csupán egy ilyen kis senki jutott.
- Látja, milyen peches vagyok? Még ezen a senkin is osztozkodnom kéne magával. Tegyük fel, nem vagyok Szabi felesége! Ehhez képest nem vonhatja kétségbe a tájékozottságomat.
- Nem kell osztozkodnia. Amit velem művelt, abból köszönöm, többet nem kérek.
- Szavaiból ítélve, brutális volt magával. Mégis fut utána, mint a pulikutya. Van még valami közlendője? Igencsak eltársalogtuk az időt. Sok a dolgom, mert a gazdagság nem hullik az ember ölére.
- Utoljára is csak azt tudom mondani, hogy az anyámmal nem volt.
- Hajtogassa inkább azt, hogy „Gyurika vagyok”! Mint egy papagáj, úgy szajkózza az anyukája vélt ártatlanságát.
- Viszonthallásra!
- Nem igényelném, de ha ragaszkodik hozzá... Egyébként örülök, hogy megismerhettem személyesen a férjem egyik volt szeretőjét. Anyukájának nem javaslom, hogy szintén tegyen nálunk látogatást, mert magas az emelet.

*

- Tessék!
- Szia, Blankám édes!
- Szia, Szabika!
- A főnökasszonyt nem lehet felhívni, mert mindig foglalt.
- Mit tegyek? Vivivel beszélgettem.
- Azt mondtad, hiszel nekem.
- Nem azt jelenti, hogy szóba sem állok vele. Ő hívott, és elbeszélgettünk.
- Ilyen sokáig?
- Szabi, írd le a kérdéseidet, majd írásban válaszolok. Vivi nem akarta elhinni, hogy a feleséged vagyok.
- Füllentettél?
- Csupán a jövő időből jelent csináltam. Beleéltem magamat, ami hetek kérdése. Meséljél! Mi van Lillácskával?
- Társalogtál Vivivel?
- Tagadja az anyját és fel akar jelenteni.
- Az apósom ügyvéd, remélem, megvédi a vejét.
- Ebben ne legyél biztos! Védelem helyett esetleg kirúgja a lányát.
- Leszel a feleségem, Papp Blanka?
- Ha délután korán végzel, felkereshetjük az anyakönyvvezetőt.

- Egyem a szívedet, te édes, kicsi, szőke tündérem. Megyek dolgozni, mert kapok az anyukádtól.
- Tőlem is kaphatsz, de csak este, ha elintéztük a bejelentkezést a házasságkötésre. Addig is figyelmedbe ajánlom, Lillácska az én anyukám. Ne tekintsél úgy rá, mintha Vivi anyja lenne!
- Egyszer volt Budán kutyavásár. A főorvosnőben pedig az anyósomat tisztetem.

2014. július 22.

A nagy Ő

Társkereső hirdetésben láttam meg őt. Közölte, hogy vak. Képét nézve, nem gondoltam volna. Szép volt a szeme, és mivel egész képet tett közzé magáról, csinos lánynak tűnt. Korát tekintve nálamnál 20 évvel fiatalabb. Nem voltam abban a helyzetben, hogy társat keressek. A lány hirdetésében közölte, hogy kalandorok kíméljék, de megadta az e-mail címét. Én pedig írtam neki. Látóként kíváncsi voltam, milyen egy vakkal levelezni. Hónapokig ismerkedtünk. Tőlem megtudta, mérnök vagyok, van feleségem, de gyerekünk nem született. Ő pedig masször, volt barátja, de már csupán anyukájával osztja meg szabad idejét. Kizárólag tartós kapcsolatra vágyik. Majdnem három hónap telt el, amikor megbeszéltünk egy találkozót. Történetesen akkor Kinga két napig Debrecenben tartózkodott kiküldetésben. Györgyi figyelmeztetett, köztünk csupán barátságról lehet szó. Otthona közelében találkoztunk, 2014 május 5. hétfőn, Györgyi-napon. Beült a kocsimba. Elmentünk a Margit-szigetre. Belém karolt, sétálgattunk. Megkértem, tegye el a botját a táskájába. Zseníroz, esetleg nem bízik meg bennem. Sokan megnéztek bennünket, gondolom, irigyelték a negyvenes éveiben járó fickótól a huszonéves formás csajt. Szemén nem látszik, hogy vak. Szórakoztató volt a társasága, de férfi vagyok, néha elkalandoztak a gondolataim. Cirka másfél óra múlva megkért, vigyem haza, mert anyukája félti őt. Folytatódott a levélváltások. Több alkalommal utalt a magasságomra, arra, hogy milyen izmos vagyok, dicsérte a parfümömet. Egyszer megjegyezte, amikor hazavittem, megpusziltuk egymást, és frissen borotvált volt az arcom. Legközelebb, amikor Kinga megint vidéken tartózkodott több napra, Györgyit megfűztem, szeretném, ha az én számítógépem beszélne, ő pedig ért hozzá, boldoggá tenne, ha nekem is feltelepítené azt a csoda programot. Időközben lehet, velem kapcsolatban megváltozott a véleménye. Esetleg felvállalja az alkalmi kapcsolatot, vagy ami rosszabb: naiv. Tény, fel tudtam csalni magamhoz. Arról bölcsen hallgattam, hogy a feleségem nincs itthon. Kiskosztüm volt rajta, nagyon szép blúzzal. Előző nap a fodrásznál tett látogatást, ezt a személyem iránti szimpátiájának tudtam be. Bekísértem abba a szobába, ahol a gép tartózkodik, és magára hagytam. Kimentem a konyhába kávé készíteni.

*

- Györgyike, behozzam a kávédat?

- Egy pillanat, mert valamire most nagyon kell figyelnem. Addig áruld el, Kinga mikor jön haza?

- Nem mondtam? Holnapután este.

- Elfelejtetted említeni.

Bevittem a kávé, leültem mellé.

- Haragszol, hogy megfeledkeztem róla?

- Inkább picit még örülök is, mert a nők rivalizálnak egymással, okkal, ok nélkül. Nem szeretném, hogy a vakságom által ítéljen meg. Négy hónapja, hogy társkeresőn hirdettem magamat. Bár beírtam, hogy nem látok, mégis sok férfi fantáziáját felkeltettem a képpemmel. Voltak jelentkezők bőven, csupán a céljuk azonos. Kalandra a vak nő is megfelelne, ha megüti az átlagot.

- Bocsáss meg, kimegyek a konyhába, mert égve hagytam a gázt zavaromban.

Visszamenet szembetalálkoztunk. Jött lassan a nappalin keresztül, bal kezében az üres csésze, jobb kezét kissé előre tartva. Ez volt a baj, mert ütközéskor rossz helyen érintette a ruházatomat, a műszer pedig jelzett. Kivettem kezéből a csészt, letettem egy kisasztalra, és

szabad karommal a derekára fonódtam. Visszaadta a csókot. Közben mellkasomon éreztem a kemény didiket. Kézen fogva vezettem át a számítógépes szobába.

- Ugye nem haragszol rám? Nem szeretném, ha besorolnál a jelentkezők közé.
- Memóriámban külön rekeszt foglalsz el. Ami történt, azt a helyzet hozta magával. Vedd át a munkámat!
- Te pedig közöljed munkád értékét!
- Részletekben egyenlítetted ki a számlát, de még kamatot is fizettél. A jó szónak nincsen forintban kifejezhető értéke.

Beszélgettünk még vagy fél órát, közben szememmel vetkőztettem. Kérte, magyarázzam el, hogy tud tőlem busszal hazamenni, mert fogalma nincs arról, jelenleg hol tartózkodik. Ezen jót nevettünk. Természetesen hazavittem.

*

Ettől a naptól kezdve két vonalon tartottuk a kapcsolatot, mert megadta a telefonszámát. Mindjárt másnap délután éltem a lehetőséggel, és felhívtam a munkahelyén. Hosszas rábeszélés végén beleegyezett, hogy elé menjek. Bot nélkül jött ki a munkahelye kapuján. Beültettem magam mellé a kocsiba és indítottam.

- Györgyike, azt mondtad, nem szeretnél velem találkozni, mert ilyenkor elhanyagoltnak érzed magadat. Ehhez képest makulátlan tiszta a ruhád most is.
- Az lehet, csupán alatta vagyok elhanyagolt. Tudod, egész nap izzadok munka közben.
- De a mi kapcsolatunk nem olyan szoros, hogy erről magam tudomást szerezhethetnék. Akartam kérdezni tőled, a vak lányokat mivel csalogatják a férfiak a lakásukra, ha nem mutathatják meg a bélyeggyűjteményüket?
- Például elhíthetik velük, hogy szeretnék, ha a számítógépük beszélne.
- Ezen már túl vagyunk.
- A képzeletbeli indexedbe bevéstem tegnap egy ötöst. Ma pedig nincs az az isten, hogy felmenjek hozzád.
- Igazad van.

Sokáig hallgattunk, majd akkor szólalt meg, amikor észrevette, hogy számára ismerős környéken megy az autó.

- Nem akartalak megbántani. Inkább feladom az elvemet.
- Györgyike, nem tagadtam, hogy szimpatizálok veled, mint emberrel, és mint nővel egyaránt. Azt is első levelemben megírtam, hogy feleségem van. Randevúztatásra korlátozottak a lehetőségeim, akkor is, ha ártatlan sétákról van szó. Megérkeztünk. Várjál, kiszállok és odakísérlek a kapuhoz!

Nem tudom, melyikünk érezte rosszabbul magát. Ami tény, láttam az arcán, uralkodik az érzésein. Biztos voltam benne, felmegy a lakásukba, és megerednek a könnycsatornái. Éreztem, soha nem fogom megtudni, milyen egy vak lány az ágyban.

*

- Tessék, Wechselmann Richárd!
- Szia, Ricsi! Györgyi vagyok. Bontsd szét a vonalat, ha nem akarsz velem beszélni!

- Györgyike, neked elveid vannak, én pedig férfi vagyok, de aljas nem. Párszor visszaélhettem volna a lehetőséggel, de csupán egy csók erejéig követtem el.
- Ennyi hónap ismeretség után játszhatunk nyílt kártyákkal. Bekalkuláltam, hogy a csóknak folytatása lenne, ahhoz viszont nem voltam elég tiszta. Munkaidő végén hívtál. Fontosabb volt számomra a találka, mint hogy megvárakoztassalak. Elmaradt a fürdés, amit látszatra nem lehetett észrevenni rajtam. Igaz, vak vagyok, de nő és hiú.
- Boldogan megfürdettelek volna.
- Élénk a fantáziád. Sokszor meg akartam kérdezni, de most itt a lehetőség: te leszarmazottja vagy Wechseldmann Ignácnak?
- Gondolkodom. Nem tartom a rokonaimmal a kapcsolatot. Nagy részük Izraelben él.
- Azért vetődött fel bennem, mert a Mexikói út 60-ban van a Wechseldmann-palota, ami eredetiben a vakok intézete volt, de azután átvették a mozgássérültek. Eredetiben ott kezdte tanulmányait Ungár Imre Kossuth-díjas vak zongoraművész.
- Így már beugrott a név. Ő adott egy csomó pénzt, hogy a vakoknak építsenek egy intézetet. Györgyike, ezek szerint megvan a magyarázat, miért vagy rokonszenves számomra.
- Négy hónap ismeretség után nem tölti el boldogság a szívemet. Eddig azt hittem, felfedeztél bennem számodra értékes vonásokat. Tévedtem.
- A tegnap nem történtek után ezt megérdemelted. Miben reménykedhetek?
- Ha este hajlandó vagy hazahozni, mivel sötétben nem szeretek egyedül mászkálni, akkor 17 órára gyere értem!
- Este már Kinga is itthon lesz, te ezt pontosan tudtad.
- Elszámoltam magamat, bár találkozásra nekem az utca is megfelel.
- Tudod, kislány, a feleség előtt az idővel is el kell számolni, amit házon kívül töltök.
- Kétségtelen. Nekem meg rohannom kell dolgozni, mert már így is késésben vagyok.
- Ha óhajtod, érted megyek, és beröpítelek a melóhelyre.
- Legközelebb talán élek vele, de most túlzottan zaklatott a lelkivilágom.

*

Attól a naptól kezdve némileg fordult a kocka. Hét közben nem volt olyan nap, hogy levélváltáson túl ne beszélgettünk volna telefonon. Ebben elsősorban ő volt a kezdeményező. Nem tagadta, furdálja a lelkiismeret. Az égiek megbocsátottak neki június 29-én. Ezen a napon lett 27 éves, de sajnos vasárnap volt. Am Kinga előző héten bejelentette, harmincadikától egy hétig külföldön lesz, méghozzá a gallok földjén. Hétvégén telefonon nem szoktunk beszélni, de felköszöntöttem. Úgy tűnt, örült a meglepetésnek, amit mellékeltem, hogy hétfőtől szabad a vásár. Munkahelye közelében van egy hangulatos kis étterem, hétfőn javasoltam, vacsorázzunk meg ott. Két legyet akartam ütni egy csapásra. Némileg ünnepélyessé tenni a születésnapját, bár egy nap halasztással, részben pedig, hogy lássa, nem kalandnak számom a személyét. Bár ott az üres lakás, nekem nem az a legfontosabb, hogy felvigyem.

- Nem örültem ennek az ötletednek, hogy vacsorázzunk étteremben.
- Mi gondod van vele, Györgyike?
- Szerencsére nem nagy helyiség, ahogy hallom, de még így is zavar a duruzsolás. Akadályozza a kommunikációt. Ezen felül, ki vagyok szolgáltatva. Teszem azt, el akarnék menni a mosdóba, kénytelen lennél odakísérni.

- Örülök, hogy felhívod a figyelmemet, mert magamtól nem gondoltam volna rá.
 - Ha lehet, kerülöm nyilvánosság előtt azokat a szituációkat, ahol feltűnő vagyok.
 - Írtad levélben valamikor, hogy a nagy szerelmed vak volt.
 - Nem jártunk étterembe. Ráadásul ma már tudom, ő cikisebbnek tartotta volna a helyzetet, mint én. Kettőnk közül én voltam az ügyesebb, bár ez is utólag fogalmazódik meg bennem. Abban a két évben vakabb voltam a vaknál. Eddigi első és utolsó szerelmem volt. Nem akarok emlékezni rá, mert ma már szégyellem a saját érzéseimet. Legyen elég annyi, akadt neki egy látó nő. Utolsó randevúkon a képembe vágta, nem tudhatom, milyen gondtalanul lehet sétálni egy látóval. Kérlek, bármiről, de róla ne kérdezzél többet, mert utálok magamat, hogy annyi eszem volt.
 - Te is tudod már, ugye?
 - Veled a szigeten? Közel két hónapja történt, de azóta legalább tízszer álmodtam róla.
 - Györgyike, nem vagy feltűnő jelenség. Szerintem eddig a pincéren kívül senkinek nem tűnt fel, hogy ez a ragyogó nő, ennek a vén krabónak a társaságában, vak.
 - Jólesik, amit mondasz, de én nem fogok udvarolni neked. Anyukámmal szoktunk néha étterembe menni. Meggondolom, mit rendelek magamnak. Rántott húst soha, csirkét, halat soha és tortát sem.
 - Györgyike vak, de nem világtalan.
 - Györgyike egy buta liba, aki felett elszállnak az évek, mert elvei vannak.
 - Mielőtt fizetek a pincérnek, érdekelne a további elképzelésed!
 - Egy hónapja kifizettem a tanulópénzt. Vessél meg érte, kíváncsi vagyok, hogy funkcionál a beszélő számítógéped.
 - Ha azt válaszolom, hogy áramszünet van nálunk, mi a következő dobásod?
 - Vigyél haza, hogy magányomban kisírhassam a bánatomat.
- Kifelé menet belém karolt. Feltételezem, az sem volt másoknak feltűnő, de én gondolatban már otthon jártam.

*

Nem tudom, melyikünk izgult jobban. Talán ő, elvégre a gyengébb nemhez tartozik, de én sem voltam nyugodt. Kevés nővel volt közelebbi kapcsolat, nem látóval pedig még elméletben sem. Az előszobában kivettem kezéből a táskáját, letettem, majd a nappaliban végre mindkét karommal magamhoz öleltem. Úgy adta magát, mintha évek óta az enyém lenne.

- Szeretnék a fejcskédbe látni.
- Elsüllyednék szégyenemben. 27 évem alatt másodszor adom fel az elveimet. Ráadásul ezúttal önként.
- A folytatás előtt Györgyikét ideültetem az ölembe, mert mesélni akar nekem.
- Momentán az áll tőlem a legtávolabb. De ha kényszer, alávetem magamat.
- Csupán szeretnék minél jobban megismerni, de lemondok róla a kedvedért.
- Biztos, hogy jó az nekem? Halljad vallomásomat! Azt már tudod, minden iskolámat látók között végeztem. Nappali tagozaton érettségiztem, majd jött a masszőriskola. Azt hittem, simán el tudok helyezkedni. Optimista voltam. Több mint fél évig kilincseltünk anyukámmal együtt, de sehol semmi. Majd egy sorstársnőm által ölembe hullott a szerencse, már ami a

munkát illeti. Egy nőcsábász férfi volt a vezető a jelenlegi munkahelyemen. Szimpatikusnak talált, és megtette az ajánlatát. Ha lefekszem vele, másnap munkába állhatok. Ketten maradtunk benn a munkahelyen este. Nem vetköztetett le, viszont erőszakkal a számba nyomta a szerszámát. Undorodtam, de azt hittem, így legalább megőrzöm a szüzességemet. Tévedett a kis hülye. Az is megtörtént, de legalább gumival. Mint írtam levélben, két kapcsolatom volt. Most már mindkettőt tudod.

- Sokszor lefektetett?

- Szerencsémre csak akkor egyszer. Akadtak neki látó nők. Igaz, két hónap múlva felszívódott. Másik főnököt kaptunk.

Semmi okosság nem jutott eszembe. Néztam őt, a tökéletes alakú, jól öltözött nőt.

- Nem tudom, hogy csinálod, de mindig ízlésesen vagy felöltözve.

- Anyukámnak köszönhetem. A ruhák anyagát ki tudom választani, de a színeket, érthető okból, nem.

- Láttam már vak nőket, akik sminkelnek.

- Nevetséges. Szerencsére az én szememen nem látszik, hogy vak vagyok, de a legtöbb vakra ez nem igaz. Visszataszító lehet egy vak szemet kiemelni. Én biztos, hogy soha nem fogom mázolni a képesfeletem.

*

- Azt már tudom, hogy anyukád öltöztet. Alkalmasint boldogan vállalkoznék arra is, de most vetköztetni szeretném ezt a szépséget.

- Hozzájárulok, de tudnod kell, nagyon félek.

- Ha félsz, az azt jelenti, nem szeretnél csalódást okozni nekem. Folyománya, hogy hosszútávra tervezed velem az életedet.

- Vessél meg érte!

Lassan szabadítottam meg ruházatától. Minden darab levétele után számmal és kezemmel kényeztettem a szabaddá vált testrészét.

- Györgyikém, te a munkahelyeden kölniben fürödtél?

- Sajnos nem, de boldogan tettem volna.

- Illatozol, mint egy rózsaszál. Remélem, nem vagy tüskés? Testedet simogatni önmagában gyönyörűség. Ezek a formás cicik, mintha stressz-labdák lennének a kezemben.

- Lehet, hogy rugalmasak, de ne nyomjad össze őket, mert belül nem szivacs van.

Örültem, hogy Kingával meglazult a házaseletünk, így azután Györgyikénél tudtam teljesíteni. Sokáig szeretkeztünk, és változatosan. Az idő megszűnt számunkra, csupán a fizikai teljesítmény szabott határt. Fáradtan lihegtünk egymás mellett. Az orális szexnél biztos voltam benne, nem viszonozza, én pedig véletlenül sem kényszeríteném. Nem vagyok barbár. Lehunytt szemekkel kényeztetett.

- Aranyos voltál.

- Életemben a második alkalom, de most saját akaratból tettem. Nagyon elfáradtam. Magyarázzad el, hol találom a fürdőszobát?

Távírányítással odatalált, közben nem ment neki semminek. Más kérdés, hogy miután célba ért, utánamentem, hogy kezébe adjam a szükséges реквизитumokat. Igazi nő. Nekem örök valóságnak tűnt, míg a fürdőszobában szépítkezett.

- Felöltözünk, azután hazaviszel?
- Megkaptam a testedet, de nekem a szíved is kell.
- Együtt kaptad, hiszen testemnek alkotóeleme.
- Szeretnék felöltöztetni, de félek, az első ruhadarabnál kudarcot vallok. Feküdjünk inkább le öltözők nélkül, és beszéljessünk!
- Igazad van, imádkozni ráérek otthon is.
- Javaslom, anyukád előtt pár napig ne mutogassad magadat ruha nélkül!
- Még ma beszámolót tartok neki. Ő az egyedüli barátnőm.
- Te tudod, kis foltos hiénám.
- Nagyon elszíneződtem? Csupán azt érzem, hogy minden porcikám fáj. Sajnos a kezem is, de nem értem, az miért.

*

- Tessék, Schönherzné!
- Csókolom a kezét! Kérem, bocsásson meg, hogy a vezetékes számot hívtam! Wechselmann Richárd vagyok. A kedves lányával szeretnék kommunikálni.
- Üdvözlöm, Richárd. Györgyike ráértett, hogy őt kereshetik, mert itt áll sorba, mellettem. Átadom neki a telefont.
- Szia, köszönöm, hogy hívtál. Nem mentem be dolgozni. Azt hiszem, megfáztam.
- Délután odamegyek hozzátok és ápolni foglak.
- Aranyos vagy, de anyukám ezt a nemes feladatot aligha adná át másnak.
- Rendben, ez esetben ma nem találkozunk. Kinek a hívását vártad?
- Momentán nem tudok kitalálni egyetlen nevet sem, viszont jólesik, hogy féltesz.
- A megfázáson kívül hogy érzed magadat?
- Ahogy hagytál. Jaj, anyukám, azt hittem, kimentél a szobából. Már mindegy, tudja meg az egész világ, hogy boldog vagyok. Illetve, az iménti közlésed megtépázta a jókedvemet.
- Györgyike, ha nem ápolhatlak, akkor nincs más választásom, mint itthon maradni.
- Esetleg még... na mindegy.
- Ne csináld ezt velem, kislány. Ha úgy érzed magadat, el tudsz jönni, akkor megyek érted.
- Lemenjek, vagy feljössz?
- Hogy szeretné a kisasszony?
- Nagyon, pedig fáradt vagyok.
- Elhozlak hozzám, és itt foglak ápolni. Györgyike, addig is az én istenem áldjon meg!
- Hova sietsz?
- Vásárolni és dolgozni. Most miért hallgatsz?
- Szeretnék menni veled vásárolni.

*

Délután kiderült, azért akart vásárolni, mert szombaton nekem lesz a születésnapom, és szeretett volna megajándékozni, amit megvétőztam, mivel akkor már nem tudunk találkozni. Itthon lesz a házisárkány. Ültünk egymás mellett a heverőmön. Kedvem lett volna kicsomagolni a ruháiból, de megálljt parancsolt, hogy náthás.

- Ha a tegnap történetek után terhes maradok, nem kell félned, boldogan vállalom egyedül a babát.

- Elfejtettem kérdezni, mivel volt kapcsolatod, miért nem maradtál terhes?

- Az úgymond szerelmem nem akart gyereket. Ritkán feküdtünk le, de mindig gumival.

- Ezek szerint én...

- Igen, az első természetes aktusom tegnap történt - veled.

Az ölembe fektettem, mert láttam rajta, kívánja az ágyat.

- Eldöntöttem, a sikertelen hirdetés után, több próbálkozásom nem lesz. Anya szeretnék lenni, hogy hozzám is tartozzon valaki.

- Általam kicsi az esélyed rá, hogy terhes maradsz, de ha mégis, elválok Kingától.

Elkezdett sírni, de úgy, hogy két karjával átölelte a nyakamat, és szájához húzta a számát. Még ez kellett nekem. Szerencsémre megérezte, hogy változás történt alatta. Felült, kezével odanyúlt.

- Kívánom. Tudom, te ma nem tervezted be.

- Györgyikém, buta vagy és beteg.

- Akkor lennék igazán beteg, ha ilyen állapotban vinnél haza.

Boldog voltam, hogy átvette a karmester szerepet, ám azt nem hittem, hogy ez a pedáns nő nem hajlandó szeretkezés után megmosdani. Akkor annak tudtam be, hogy lázas. Ám este a magányomban fény derült az igazságra: „Általam kicsi az esélyed rá, hogy terhes maradsz, de ha mégis, elválok Kingától.” Igen, el tudnám képzelni vele az életemet. Nem zseníroz, hogy nem lát. Szegény anyukája, hogy vélekedhet az öreg fickóról, aki elcsavarta a lánya fejét?

*

Szerdán hívott telefonon, hogy két órával tovább marad a munkahelyén, ezért nem tudunk találkozni. Nem voltam boldog a döntésétől. Alighanem ez a hangomból hallatszott. Közöltem, sajnálom, bár ezen kívül két nap áll a rendelkezésünkre. Még ő fakadt sírva. Aztán kiderült, más reagálásra számított. Arra, hogy érte megyek a munkahelyére, hiszen, mire hazaér, este lesz, nincs nagy értelme utána találkozoznunk. Kis bolond, de legalább ki merte mondani, amit gondolt. Természetesen elé mentem. Amikor a házunk előtt kiszálltunk az autóból, gyakorlottan mozgott. Első alkalom, úgy mentünk fel a lakásba, hogy nem fogtuk egymást. A többin nem csodálkoztam. Lakáson belül otthonosan közlekedik.

- Azt mondtad már, hogy memóriádban külön rekesz van címezve a számomra. Szeretném hallani az értékítéletedet!

- Jó az neked, ha kellemetlen helyzetbe hozol? Tisztában vagy az érzéseimmel.

- Igazad van. Benned vannak kételyek velem kapcsolatban?

- Igen, mert nem vagy független. Egy szakadék szélén érzem magamat, és napok kérdése a zuhanás. Még a születésnapodról sem emlékezhetek meg, mert nincs jogom hozzá.

- Édeske, ezt a pár napot zavartalanul szeretném tölteni veled. Biztos lehetsz benne, ha Kinga visszajön, attól kezdve keresem a megoldást, ami mindkettőnknek megfelel.

- Megpróbálsz elfelejteni, illetve marad havonta pár lopott óra. Olyan a legmerészebb álmaimban sem fordul elő, hogy Ricsi elhagyja az ép, egészséges feleségét értem.
- Néha fújod az orrod, de egészen jól sikerült a tegnapi kiizzasztás. Holnapra egészséges leszel te is.
- Nem vagyok abban a helyzetben, hogy nevessek rajta.
- Csodálkozom magamon, hogy izgalomba tud hozni ez a vak nő.
- Légy kedves, ne ironizálj!
- Éhes vagyok. Arra gondoltam, Györgyike készít kettőnknek egy kalóriadús táplálékot, amit aztán ledolgozhatnánk.
- Nem lehetne fordítva?
- Lehetne, de abban az esetben csökken a vágyad megvalósulásának lehetősége. Egész nap nem vettem magamhoz étket. Ebben a rozzant állapotban képtelen vagyok a megtermékenyítésre.
- Már nincs jelentősége. Tegnapelőtt megtermékenyült a petesejt, tegnap csupán rátöltés volt.
- Remélem, nem mondtad el anyukádnak, hogy tisztátalanul vittelek haza?
- Sejthette, mert minden másról, de a mosdásról nem tettem említést neki.
- Döntöttem. Nem kell a vacsora, inkább végzek veled.
- Jó, de levetkőzöm, nehogy összegyűrődjön a ruhám fojtogatás közben.
- „Györgyi te, Hallod-e? Jer ide, Jer, ha mondom, Rontom-bontom, Űlj meg itten az ölemben, De ne moccanj, mert különben Meg talállak csípni, Így ni! Ugye fáj? Hát ne kiabálj!”
- Nem is fáj, de örülök, hogy az öledbe vettél. Ilyenkor még a gondolataim is átkonvertálódnak.
- Még nem tudom, mit hoz a holnap, de tudnod kell, életem része lettél.
- Szeretlek, és érzem, hogy te is szeretsz.
- Arra gondoltam, te készíted el a vacsorámat, de így is jó, hogy feltálad. Hívjad fel anyukádat, búcsúzzál el tőle, mielőtt megeszlek!

*

Csütörtökön azt javasolta, eljön hozzám egyedül. Ám belátta, túlzottan feltűnő lenne a fehér bottal. Az összes lakó felfigyelne rá. Érte mentem.

- Rossz kedved van, Ricsikém.
 - Örülök, hogy észrevetted. Majd otthon mesélek.
 - Nem szeretnék terhedre lenni.
 - Igen. Egyik nap szerelmet vallunk egymásnak, másnap pedig terhemre vagy?
 - Jól van, a cáfolatodat akartam hallani.
 - Légy türelemmel, míg hazaérünk! Figyelek az útra, mert nagy a forgalom.
- Ült mellettem szótlanul, de a lakásba beérve ő ölelt magához.
- Meséljél, mi bajod van!
 - Pár órával ezelőtt kaptam két tartalmas SMS-t.

- Felolvasod nekem őket?

„Négy napja, hogy eljöttem. Budapesten vagyok, de szükségem volt döntés előtt pár nap próbaidőre. Barátom van, akivel három hónapja szeretjük egymást. Tegnap tudtam meg, férjem uram sem tölti szingliségét egyedül. Talált magának egy vakot. Gratulálok hozzá!”

Amikor olvastam, hogy „vakot,” elkezdett sírni. Egyik karommal átöleltem, másik kezemmel lapoztam tovább a telefonban.

- Györgyikém, olvashatom a másikat?

- Gondolom, helyhiány miatt az elsőben nem tudott lekurvázni, most az következik.

- Ha nem hallgatsz el, ráhasaltatlak a térdemre, felhúzom a szoknyádat és elfenekellek. Töröld meg az arcodat meg a szemedet, te sírós baba!

„Elköltözőm a lakásból. Kérlek, ne próbálj akadályt gördíteni döntésem ellen! Szombaton el akarom vinni a koloniál bútort meg a személyes holmimat. Nincs lakáskulcsom, szeretném, ha tíz óra magasságában otthon lennél!”

- Beszélhetsz!

- Beszélhetek, de nincs mit mondanom. Meglepett, hogy három hónapja az orrodnál fogva vezet.

- Mi pedig ártatlanok vagyunk, mint a ma született bárány. Feljárunk a lakásba bégetni.

- Ha nem érdekel, akkor miért voltál rosszkedvű?

- Mert az egyik szék elhagy, a másik csupán gyereket akar tőlem, én meg eshetek a pad alá. Tudnod kell, Kinga öt év alatt nem esett teherbe tőlem, pedig szerettük volna.

- Ha egyedül jön szombaton, utoljára elbúcsúzhatsz tőle!

- Márpedig egyedül jön, és a kurva nehéz bútorokat a hátán hurcolja le a lakásból. Igazi nő vagy. Megszólalt benned a féltékenység.

- Előbb járt a szám, mint kellett volna. Nem vagyok féltékeny, csak szerelmes. Más kérdés, hogy sem a szerelemhez, sem a féltékenységhöz nincs jogom.

*

- Valóban, te egy buta vak lány vagy, viszont isteni a tested és jó szíved van. Hallgatlak!

- Azért szeretnék gyereket, hogy tartozzak valakihez. Én boldogan lennék a társad baba nélkül is.

- Szombaton kiüríti Kinga a lakást. Tudnod kell, amikor összekerültünk, nekem lakásom volt, és részletre vettem egy új autót. Az összes bútor az övé, kivéve a konyha és a fürdőszoba berendezését. El kéne dönteni, ha nem szakítod meg velem a kapcsolatodat, abban az esetben szombaton két gumimatracot veszek. Bútorra csak egy év múlva gondolhatok.

- Ricsikém, komolyan mondod, hogy vállalnál engem?

- Hazaviszlek.

- Rosszul fejeztem ki magamat, de az mindenképpen igaz, hogy az emberek összenéznek a hátad mögött, hogy neked csak egy vak jutott.

- Viszont már tudom erről a szerencsétlenről, hogy igyekszik mindent megcsinálni. Ha feleségül jössz hozzám, nekem kell, hogy megfeleljél, nem másoknak.

- Neked biztos, hogy megfelelek?
- A tegnapra gondolva, nem biztos, mert vacsorakészítés helyett magadat tálaltad fel.
- Tudok főzni, csak még nem mindent.
- Angyalka, te 27 éves vagy, én 47. Számolnod kell a korkülönbséggel.
- Majd az ágyban azzal vigasztalom magamat, bár öreg vagy, de nekem is van botom. Ha a vakságom nem akadály, a korkülönbség nem lehet. Ráadásul napok óta érzem bennem a korodat.
- Kár! Pedig arra gondoltam, van még két esténk, tegyük tönkre ezt a heverőt.
- Benne vagyok.
- Én csak leszek, de már a gondolattól is izgalomba jöttem.
- Holnap eljössz hozzánk, hogy az anyukám megismerjen? Tévedés ne essék, gyakorlatilag mindent tud rólad, és abszolút pozitív a véleménye, de ha nem így lenne, én akkor is veled szeretnék élni. Viszont illik megismerkednetek.
- Ha akarod, még ma felmehetek hozzátok.
- Csak azért nem akarom, mert őt hoznánk zavarba a váratlan látogatásoddal. Képzeld el, éppen hagymát pucol egy slafrokban, aztán te jól végigméred.
- Akkor is a te anyukád, bár belátom, én is jobban fogok készülni a vele való találkozásra.
- Hétvégén, ha kiköltözik a nejed a lakásból, felméred, mire van szükség bútor szempontjából, és jövő héten megveszünk mindent. Nem véletlenül gyűjtöm a pénzemet.

*

Pénteken én is izgatott voltam a találkozás miatt. A húsz év korkülönbség az arcomra van írva. Györgyike előbb hazament a munkából, de ezt csak náluk tudtam meg. Hazament, hogy ő saját kezűleg készítsen csirkepörköltet. A kis ravasz előző este kifaggatott és tudta, hogy nokedlivel szeretem, de az uborkasaláta sem kutya. A kis csillag engedett be és invitált az ő szobájába. Anyukája mosolyogva fogadott. Györgyike pár perc múlva magunkra hagyott, mert dolga volt a konyhában.

- Nézem magát, Richárd. Miközben semmi kifogásolandót nem találok, mégis félttem a lányomat. Úgy gondoltam, ameddig élek, jó élete lesz mellettem. Szép lány, de komoly udvarlója eddig csupán egy volt. Nem örültem neki. Aki nem lát, még akkor is, ha ad magára, sokkal küzdelmesebb az élete, mint a miénk, látóké. Ráadásul a fiú is vak volt. Azt már nem is kívánom taglalni, hogy amolyan szerencsétlenke. Kizárólag az otthonuk és a munkahelye között mert egyedül közlekedni.
- Györgyikét nem úgy ismertem meg, mint aki megijed a saját árnyékától.
- Szerencsémre nem szorul gyámolításra. Itthon mindent megcsinál. A legideálisabb egy látó társ, csak kérdés, meddig tudja becsülni a lányomat. Most magának még kuriózum, de neki ez az élet adatott. Jól gondolja meg a dolgot! Tudja, Richárd, ha azért szakítana vele idővel, mert nem lát, azzal a lányom életét tönkretenné. Büszke arra, amit vakon elért. Nem voltam boldog, hogy hirdetést adott fel. A sorstársaitól szeretném megóvni, látónak pedig szerintem addig kell, míg fiatal.
- Egészséges nő a lánya, nem zárhatja kalitkába.

- Tudom, áradozik magáról, az intimitásaikról. Bevallom, ezt figyelmen kívül hagytam, hogy neki éppen úgy vannak biológiai szükségletei, mint minden egészséges nőnek. Anya szeretne lenni, és tudom, képes lenne ellátni a gyereket.

- Ne haragudjon, ez nem lehetett újdonság az ön számára, hiszen két évig barátja volt.

- Biztos, hogy igaza van, de nem voltam beavatva az intimitásaiba. Naiv vagyok, mert azt hittem eddig, hogy köztük nem volt olyan kapcsolat.

Közben bejött az illetékes.

- Ricsikém, forrón prezentáljam a pörköltet, vagy langyosan is megfelel? Hallom, nem unatkoztok.

- Megfelel langyosan is. Tudod, forró a szerelem legyen.

- Kislányom, menjek segíteni?

- Isten ments!

*

- Györgyikének ez a megjegyzése magyarázatra szorul. Maga még ennyire nem ismerheti. Ha ketten ügyködünk egy dolgon, abból biztos, hogy nézeteltérés lesz. Érthető, hiszen nem tudja követni, mit csinálok én. Mondjuk tálalásnál előveszem a tányérokat, de mivel nem látja, ő is elővesz egy másik garnitúrát. Ettől mindig ideges lesz, és értem őt, csak nehéz betartanom. Nem rendmániás, de ragaszkodik hozzá, hogy mindent ott találjon meg, ahol hagyta. Mivel a férfiak más beállítottságúak, önök közt nemigen lesz ilyen probléma, de két nő ügyködése sok súrlódással jár. Akár takarít, akár mos vagy főz, igyekszem magára hagyni, csak nem mindig sikerül, mert én másképp csinálnám, aztán ebből kiindulva belekotnyeleskedek az ő munkájába. Javasolom, ezt a konfliktushelyzetet kerülje!

- Mindig arra fogok gondolni, ha a jelenlegi feleségemmel együtt mentünk autóval valahova, rendszerint összevesztünk, mert az anyósulésen ülő osztotta a jó tanácsokat a vezetőnek. Mikor megismerkedtünk, higgye el, nem volt tervemben, hogy beleszeretünk egymásba. Nyitott voltam a fogvatékossága iránt, ez tény. Ma viszont, mivel ismerem őt fél éve, azt mondhatom, még örülök is, hogy nem lát. Így talán biztos lehetek abban, fiatalsága ellenére megmarad mellettem.

- Ebben biztos lehet, ha szereti őt. Györgyike nem olyan fajta. Számára a biztonság mindennél fontosabb. Gyerekként is itthon érezte magát legjobban. Nem járt szórakozni soha. Reagálva az ön kijelentésére, örülök, hogy önök között ekkora korkülönbség van. Ez a tény az ő oldalára billenti a mérleget. Semmi kifogásom a kapcsolatuk ellen, csak hát születése óta mellette voltam. Furcsa lesz, ha ez a szoros kapcsolat megszűnik. Remélem, vigasztalódhatok majd azzal, hogy boldog a lányom.

Elkészült a nagy mű. A szobában tálalt. Kintről eleve külön tányérokba adagolva hozta be az ételt, tálcán. Ehhez persze kétszer kellett fordulnia, de semmi bizonytalanságot nem láttam a mozgásában.

- Kislányom, meghagytuk neked az asztalnál a fő helyet.

- Anyukám, mit mondtál? Ne haragudjatok, ideges vagyok.

- Nem hallottam csörömpölést a konyhából, tehát nem törtél össze semmit. Nem égetted le az ennivalót, akkor miért vagy ideges?

- Te nem voltál, anyukám, ideges, amikor apunak először főztél?

- Ezt most hagyjuk! Nem szeretném, ha Richárd az én kudarcaimat benned látná valamikor megismétlődni. Pedig én csak paprikás krumplival akartam kedveskedni, de a kutyánk sem volt hajlandó megenni. Belenyalt és fintorogva elfordult a tájától.
- Györgyikém, te jól vetted az akadályt. Még azt sem foghatom rád, hogy szerelmes a szakács.
- Remélem, tudod anélkül is, hogy nem sóztam el a pörköltet.
- Anyukád a lelkemre kötötte, ha hozzám költözöl, kerüljem a konyhát.
- Ez ebben a lakásban igaz, de nálad más házirendet fogok bevezetni. Ott leszel velem, de segítened nem kell.
- Hiába néz a lányomra, ha nem kérdez, ne várja tőle a választ! Naponta beszámol nekem róla, mennyire boldog, hogy ölelgeti, puszilgatja őt. Ez lesz a konyhában a feladata. De ne merjen kivenni a kezéből egy bögrét, mert akkor Györgyike felcsattan!
- Anyukám, beszéd helyett inkább egyél, vagy ha elfogyott, akkor egészségedre kívánom.

*

- Nem beszéltük meg az esti programot. Tekintettel a körülményeimre, szeretném, ha eljőnnél hozzám, és csak reggel hoználak haza.
 - Rendben, de akkor még kérek legalább egy órát, hogy elkészüljek.
 - Györgyikém, nagyon nem szeretném, ha - képletesen szólva - Kingával egyszerre érkez-nénk. Kérlek, légy tekintettel az idegállapotomra!
 - De...
 - Anyukád előtt mondom, abba beleegyezek, hogy másik ruhát vegyél fel, de erre maximum tíz percet tudok várni.
 - Zsarnok vagy. Még szerencse, hogy értem, és nem ellenem.
- Búcsúzáskor reggel hétre ígértem, hogy Györgyike itthon lesz. Elindultunk.
- Aranyos voltál.
 - Mindig az akarok lenni. Tudom, a mi kapcsolatunk nem szokványos. Sokan fogják a fejed-hez vágni, hogy vak vagyok. Éppen ezért betegesen fogok törekedni arra, hogy semmiben ne szenvedjél hiányt. Most nem vagyok tiszta. Ezt a lazítást csak a körülményekre való tekintettel engedtem meg magamnak. Nem tudhatom, élettárs vagy feleség lesz a státuszom, de engem az utcán soha nem fognak látni koszos, szakadt, vagy pecsétes ruhában. Anyukám, hogy leégette anno a paprikás krumplit, jó buli lehetett. Tedd a szívedre a kezedet, ha ezt ma én követem el, biztos, hogy az állapotom számlájára írtad volna. Lesznek kudarcaim melletted, de vigyázni fogok, azokról legfeljebb te szerezhetsz tudomást. Egy vaktól bocsánatos bűn, ha megbotlik és elesik. Ám az a vak, akinek látó társa van, gondolja meg minden mozdulatát. Az odafigyelés persze kemény idegmunka. Vállaltam az anyukám mellett is. Közel fél év alatt egyszer fordult elő, hogy figyelmeztettél, tegyem el a botomat. Nagyon igazad volt, hiszen ha anyukámmal megyek, eszembe nem jut, hogy a kezemben legyen. Bízom abban, nem fogsz belevezetni egy árokba, tehát fölösleges melletted kaparásznom. Nem tudhatom, ki az a férfi, akiért Kinga felcserélt. Számára kézenfekvő volt, hogy téged megbélyegzett a vak lánnyal. Remélem, nem lesz hosszútávon kapcsolatotok, de ha mégis, bizonyítani fogom, hogy jól választottál. Ez a kapcsolat már nem arról szól, megfelelek-e neked az ágyban. A közös életünkben kell bizonyítanom. Bizonyítok hét éve a betegeimnek, bizonyítani fogok neked is, hogy képes vagyok vakon emberi szinten élni.
 - Anyukád nagyon szeret téged.

- Tudom, félt, de megbízik az értékítéletemben. Tartok a holnaptól. Tudom, minimális az esély rá, de hátha meglátjátok egymást, és vissza az egész.
- Higgyél nekem, többé nem engedem el a kezedet. Mondanám, legyél itt holnap, de azt azért nem akarom, hátha szavaival megalázna.
- Felhívsz, ha elköltözött?
- Válaszom: hozzám tartozol. Még holnap együtt megyünk matracokat venni.
- Butaságra ne költsd a pénzedet! Addig nálunk alszol, míg nem tudunk bútort venni.
- Az a baj, anyukád szerintem úgy tudja, hogy még szűz vagy. Mit szólna, ha a kislánya éjjel elkezdene sikongatni?
- A kislánya képes magán uralkodni, ha muszáj. Amúgy pedig tisztában van a kapcsolatunkkal. Azt is tudja, hogy jutottam munkához.
- De, és ezt tényleg mondta, azt hitte, a volt szerelmeddel...
- Nem meséltem, mert nemigen volt mit. Két év alatt ötször jöttünk össze, azok sem voltak ideális lehetőségek. Mit lehet arról dicsekedni, hogy a munkahelyén, a telefonközpontban...? Megérkeztünk?
- Igen. Ennyire figyelemmel tudod kísérni az autó mozgását?
- Egyszerű. Minden ép érzékszervemet csatasorba állítom.

*

Szokásától eltérően egy nagy táska holmit hozott magával. Ravasz a csaj, nagyon ravasz. Mivel nálam tölti az éjszakát, hálóruhát, papucsot, fogmosószeret és még sok mindent pakolt otthon. Itt kirámolt mindent.

- Igazi nő vagy, Schönherz Györgyi.
- Ha képen van Kinga a kapcsolatunkról, lássa, adok magamra. Kétféle parfümöt hoztam. Remélem, nem fogja elzabrálni a pipereszekrényből. Sminkes cuccaim nincsenek, de talán ezt meg lehet bocsátani nekem. Itt egy köntös. Nem tagadom, szeretném, ha látná, nem csupán alkalmi kapcsolat van köztünk. Persze, ha te másképpen gondolod, reggel mindent visszapakolok.
- Gyere ide, szeretnék egy nagyot csörözni veled!

Jött. Tudta, az csupán a bevezetés. Nem sokat aludtunk az éjjel. Reggel megfürdött, és bár imádja az illatszereket, az egész lakásban érződött, ez bizony nem legénylakás. Hazavitem, felkísértem, mert nagyon elanyátlanodott. Búcsúzásnál képes volt az anyukája jelenlétében ölelgetni. Százszor a lelkemre kötötte, hogy hívjam, mert addig képtelen bármit csinálni. Kinga időben érkezett, négy fickóval. Hogy melyik a kanja, nem derült ki. A bútorok lefordása viszonylag gyorsan ment, ám kétszer közel voltam ahhoz, hogy imádott feleségemet felpofozzam, miközben soha nem bántottam őt. Ő költözött el, de neki állt feljebb. Mikor fejemhez vágta, hogy felcseréltem őt egy vakra, nagyon viszketett a tenyerem. Ezt észrevette, mert témát váltott. A kis elefánt percek múlva elfelejtette, ismét elkezdett gyalázkodni. Délben személyesen jelentem meg a Schönherz-lakásban. Azt nem tudom szavakba foglalni, milyen örömmel fogadott. Anyukája megkínált ebéddel. Közölte, Györgyike szeretett volna főzni, különös tekintettel a születésnapomra, de miután egy poharat és egy tányért leverte az asztalról idegességében, el lett távolítva a kisasszony a konyhából. Délután jártuk a bútorboltokat, egész jó eredménnyel. A nappali estére be lett bútorozva. Így azután megint nálam aludt. Vasárnap pihentünk, de elcsaltuk telefonon az anyukáját, hogy lássa ő is, hova kerül a

féltett kislánya. Megbeszéltük, Györgyikét minden nap beviszem a munkahelyére, délután megyek érte. Egyedül véletlenül sem fog soha vásárolni. Nem engedem, hogy másokra szoruljon, ha segíthetek neki. Hamarosan elkezdünk gyanakodni, hogy talán mégis eredményes lehetett az első együttlétünk. Később bizonyossá vált, majd hetek múlva az is, hogy kislány lesz. Még három hónap alatt nem jöttem rá, hogy tudnám visszafogni őt. Mindig talál valami munkát itthon, én pedig nem akarom, hogy erről szóljon az életünk. Semmi kedvem hozzá, hogy esténként hulla fáradtan fekszik le mellém.

2014. szeptember 3.

Cilababa

Milyen lehetősége van egy lánynak az ismerkedésre, ha megtetszik neki egy fiú? Ráadásul nem vagyok szépség, hiszen magasságomhoz képest az átlagnál nagyobb a testfelületem. Magamat teltkarcsúnak mondanám, hogy másnak mi a véleménye, nem foglalom írásba. Tudom, a legegyszerűbb megoldás, ha a pasi pacekjába vágom az igazságot:

- Tudod, hogy nagyon bejössz nekem? Csípem a burádat, kamáznám, ha együtt járnánk.

Csak én ennél sokkal majrésabb vagyok. Meg aztán hogy venné ki magát? Nem vagyok laza erkölcsű. Nem beszélve arról, a srác lehet, végigmér, magában megfogalmazza a döntését: „Ez a kövér gáré azért dörgölődzik, mert férjhez akar menni? Netán a muffja viszket? Lényegtelen, nem tud izgalomba hozni.” Még akkor járnék jól, ha csupán magában vélekedne így rólam. De mi van, ha a csávó ki is mondja? Attól hétszentség, hogy lepadlóznék. Gazdag a lelkivilágom, átlagon felüli empátiával viseltetek az emberek iránt, ezen felül hűségesnek ismerem magamat. Ami pedig a szexet illeti, elképzeléseim vannak róla, hogy milyen lenne egy igazi férfivel. Százszor jobb lehet, mint amit magamnak tudok nyújtani. Valóban, férjhez szeretnék menni, hiszen nem járja, hogy nálamnál fiatalabb lányok babakocsit tolnak a párjukkal. Mici, a barátosném, szerint:

- Mit kell az ilyenén rágódni? Adok egy címet, ahol hirdetheted magadat.

- Társskereső?

- Nem igazán. Inkább használtcikk csereberének mondanám.

- Hülye.

- Jól van hamvaska, tudom, te még szűzike vagy. Mi van, ha horogra akad egy jó pasi, aztán vattatóra fog, és kiderül az igazság?

- Szégyellnem kéne, hogy 25 éves korom ellenére még nem feküdtem le senkivel?

- Á, dehogy! Légy büszke rá, hogy eddig nem volt alkalmad!

- Könnyű neked, van egy Lacikád.

- Kölcsönadom. Valamikor a nagynéném-től hallottam, húsz deka kolbászáért nem fog disznót tartani. Igaza volt. Soha nem ment férjhez. Tudod, én meg boldog lennék, ha húsz deka lenne, de még a tízet sem éri el, viszont zabálni tud. Ha beválik, megtarthatod. Ha nem, akkor használati díjat kérek érte. Tudod, az amortizáció. Pusziért nem koptathatod a cerkáját.

Nem tudom szaván fogni a csajt. Lacikának ugyanis röntgen szemei vannak. Átnéz rajtam. Micit alighanem azért kamázza, mert felnézhet rá. Paraszt arasszal magasabb Lacikánál. De álmaimban különben sem Lacika játssza a főszerepet, hanem Gyurci, a harmincas üzletvezető. Hatan melózunk a boltban, ebből öten képviseljük a gyengébb nemet. Rozi néni közel a nyugdíjhoz, az elbeszélésekből ítélve ketten megvoltak Gyurcinak, Mária, Jézus jegyese és vagyok én a jó kondícióban lévő... „dömpér”. Muszáj volt leírnom, mert ha kemény meló van, az mindig rám vár. Keresztségben a Cecília nevet kaptam. Itthon születésem óta Cilababának hívnak. Büszkén jelenthetem ki, nagyon szeretnek a szüleim, és ez kölcsönös. Mindenem megvan, csupán társra vágyom.

- Cila, délután lenne kis plusz meló, amit túlórában kifizet a cég.

- Boldogan vállalom, Gyurci, hiszen ma éppen nincs sulis.

Pici reménysugár, hiszen a másik kettő is itt, a raktárban feküdt le vele. Én persze nem vagyok könnyűvérű. Benne vagyok a buliban, de csak úgy, ha utána járunk együtt. Nem kellett feltételt szabnom. A csajok hazamentek, ketten maradtunk Gyurcival. Elmagyarázta, mi a feladatom, majd elviharzott. Fogyókúráznom kéne. Csak hát az evés az egyedüli örömöm. Tavasszal erőt vettem magamon, és hirdetést tettem közzé egy nagy forgalmú társkereső oldalon. Próba, cseresznye, ahogy szokás mondani. Nem várhatom, hogy a sült galamb a számba repüljön. Arról nem beszélve, hogy képes lennék azt is megzabálni.

*

„25 éves, középtermetű, barna hajú, barna szemű lány vagyok. Imádok kirándulni, színházba járni és szeretem a rock zenét. Jelenleg angolul tanulok. Hasonló adottságú és érdeklődésű fiúk megkeresését várom. Jelígem: Csincsilla.”

Fénykép: anyám ölében ülök egy éves koromban, és szopom a bal mutatóujjamat.

Utólag jöttem rá, rosszul fogalmaztam. Valahogy így kellett volna: második nyelvként felvettem az angolt, amit jelenleg alapfokon tanulok. Ez a színigazság, hiszen magyarul jól beszélek. Picit füllentettem, mert kirándulni abszolút nem szeretek, de ez minden hirdetésben benne van. Mentségem, az első randin úgysem derül ki, hiszen a srác nem lehet olyan fanatikus, hogy hegyet akarjon mászni egyből. Mici szerint lesz több olyan srác.

*

„Helló Csincsilla! Olvastam a hirdetésedet. Nagyon megtetszett. Kár, hogy nem adtál meg telefonszámot. Hívjál fel, a többit megdumáljuk: Kankalin.” Természetesen a telefonszám mellékelve.

Felhívtam. Egy rekedt hangú fazon vette fel:

- Tessék, Nyúltelep.

- Szia, Csincsilla vagyok. Tudod, akinek a hirdetésére reagáltál.

Lihegve mondta, most éppen eteti a nyuszikat, de ha megadom a telefonszámomat, visszahív. Bunkó módon, szó nélkül bontottam szét a vonalat. Büszke voltam magamra. Megkérdezhettem volna tőle, miért liheg, de mi van, ha azt válaszolja: „meredek.”

*

„Kedves Csilla! 24 éves elvált srác vagyok. Két lányom maradt az asszonynál, de gondolom, ez nem akadály. Ahogy látom, neked is van egy. Szeretnék szombaton találkozni veled a Suttogóban. Feltételezem, te is nyíregyházi vagy. Lacus. Ja, és szombaton 15 órakor várlak. A földszinti teraszon leszünk hárman, a két barátommal, a szélső asztalnál. A nagyobbik lányom hasonlít a te lányodra.”

Budapesti vagyok, és nem Csilla.

*

„Kedves Csincsilla! Nem tudom, nálatok, csincsiláknál mikor van a párzási időszak. Válaszodat várom, addig is fényesítem a bohócot: 22 centis, ha érdekel.”

Dörzspapírral nagyobb az élvezet.

*

„Csincsilla kedves! Magamról annyit, hogy nyelvzszeninek tartanak. Szívesen tapogatóznék nyelvemmel barlangod mélyén: Janó”

Kalandorok kíméljenek, ezt elfelejtettem a hirdetésembe beírni.

*

„Kedves ismeretlen! Kommunikáció szakon végeztem az egyetemen. Boldoggá tennél, ha megírnád a pontos elérhetőségedet! Epekedve várom: Jocó”

Örömmel vettem jelentkezésedet. Mellékelem a telefonszámomat, amin este 18 óra után felhívhatsz: Cila.

Felhívott. Vagy fél órát beszélgettünk, majd szombat délutánban egyeztünk meg, a Soroksári Auchan bejáratánál, 17 óra magasságában. Toltam az üres bevásárlókocsit, de akkor még csupán egy hatvan és a halál közötti szemüveges rozoga férfi állt ott. Bementem vásárolni. Amikor kijöttem, ő még mindig ott állt. Nem éreztem szükségét az ismerkedésnek.

*

Este itthonról felhívtam a barátnőmet. Elmeséltem neki az addigi kudarcaimat. A mocskos alak kihangosította a telefonját, így azután nem csoda, hogy együtt gurguláztak a röhögéstől a Lacikájával.

*

„Szia, kedves Csincsilla! 29 éves bölcsész vagyok. Bevallom, kirándulni nem szeretek, mert helyette inkább a könyveket bújom. Perfekt vagyok angolból és németből. Szeretnék veled megismerkedni. Ha érdekel a személyem, írd meg a telefonszámodat! Türelmetlenül várom: Gaszton”

Két percen belül válaszoltam, majd nem telt el fél óra, és elküldte a fényképét. Cuki falat, kis bajuszkás, kecskeszakállas, mosolygós csávó nézett szembe velem a fényképről. Zabálni való. Természetesen felhívtam, és másnapra találkát beszélünk meg. Pechemre felhős volt az égbolt és féltem, hogy megázunk. Ám ő erre is gondolt, és mielőtt elindultam volna, felhívott, hogy menjek inkább a lakására, mert szórakozóhelyre nem jár. Még azt is közölte velem, ne ijedjek meg, mert a lakásajtón nem az ő családneve szerepel, hiszen a nagypapája lakása. Persze, hogy örültem. Nem kell kettesben lennünk, ha együtt él a nagypapájával. Egyedül volt otthon. Kézen fogva vezetett be a szobába. Olyan szépen udvarolt, hogy olvadtam a boldogságtól. Nincs mit tagadnom, karjaiba szédültem. Csodálatos volt az együttlét. Másnap ismét találkoztunk. Akkor éppen zuhogott az eső, de olyan figyelmes volt, hogy nem a lakására invitált, mivel azt mondta, otthon van a nagyfater. Ugyanabban a kerületben, de egy cimborája lakására voltam hivatalos. Erős szívdobogással érkeztem. Nem kellett csalódnom.

*

Azt nem tudom, hogy csinálta, de azóta képtelenség felhívni telefonon. Mici akcióba lépett, és kinyomozta pár hét múlva az igazságot. Gasztont Gézának hívják, és az első találkahely valóban a saját otthona, a hites feleségével.

Mici szerint tartsam meg a babát, mert bár szélhámos a fickó, de legalább okos. Csupán az a kérdés, mit szólnak hozzá a szüleim.

2014. augusztus 26.

M. J. kisasszony

A padláson tartózkodtam, azon célból, hogy a tévé és telefonkábeleket áthelyezzem a külső falról a padlástérbe. Itt persze csak négykézlábolni lehet, mert mindössze 130 centi a belmagasság. Nem beszélve a kőzetgyapotról, amin ügyködnöm kellett, hiszen az biztosítja a hőszigetelést. Fele munkával végeztem, mikor lenn a lakótérben megszólalt a kapucsengő. Egyedül voltam itthon. Esélyem nem volt rá, hogy mire a létrát megtalálom, rajta keresztül lemászok az emeletre, majd következik a csigalépcső és a földszint, számtalan helyiségen keresztül kijutok a kapuhoz, na, az biztos, hogy az illető nem fog megvárni. Különben sem jelezte senki, hogy érkezése lesz. Ám, az illető az orcátlanabb fajtából való, mert ismét megnyomta a csengőt. Szomorúság töltötte el szívemet, és oda négykézláboltam a nyíláshoz, majd lenyújtva egyik lábamat, kerestem a létrát, ami cirka egy méterrel alacsonyabban tartózkodott, mint a padlás bebújó. Kezdeztem leereszkedni. Harmadszor is megszólalt a nyomorult. Ez több a soknál. Senkinek nem tartozom, így hát a behajtó kizárva. Hölgysvendéget nem fogadok, különösen nem ilyen szennyezett állapotban. Negyedszer is megszólalt. Haladtam a terasz felé, miközben indulatba jöttem. Anyádat sürgesd, te baromarcú. A csengetést nem foghatom a fülemre, mert soha nem csengett sztereóban. Ezzel szemben a szabadba érve, gyerekzsivajt vételeztem mindkettővel, köztük egy ismerős hangot:

- Legyetek csendben, jön a bácsi!

Megállj Juci, a bácsi megmossa a kezét, és megcibálja a kis füleidet. Mondtam magamban, közben papucsom orrával eltaláltam egy söprűt, ami a teraszon támaszkodott. Elfeküdt előttem, nyelével mutatva az irányt a kapu felé.

- Mikuli, vigyázzál, jobbra gyere, mert rálépsz!

Bíztam a szerencsémben, mert a hölgyek az irányokban bizonytalanok, márpedig Juci is hölgy lesz, hiszen elmúlt 11 éves.

- Szia, Juci kisasszony!

- Szia, Mikuli, gyorsan nyissad a kaput, mert Darinkának pisilnie kell. Miért pókhálós a füled?

- Melóztam, de megzavartál.

Kinyitottam a kaput. Egy fej nyomódott a hasamba.

- Kinek kell mit csinálnia?

- Darinkának pisilni, de aki le akart fejelni, őt Dominikának hívják. Fogd meg a kezét, vezessed, én befutok Darinkával a fürdőszobába!

Biztos vagyok benne, bambábban néztem ki a fejemből, mint ahogy a környezetem megszokta. Ám a kiscsaj kaparászott a kezeivel. Ebből gyanítottam, alighanem ő sem lát. Két kézzel fogta az egy kezemet, miközben vontattam a ház felé. Az előszobában találkoztunk össze ismét a nagyszájúval.

- Ne haragudjál, két kislányt hoztam magammal. Hatévesek, ikrek. Különben mindkettő kuksi, de vakabbak, mint te meg a Rózsika néni.

- Aki nálamnál vakabb, az hazudik vagy festi magát.

- Visszatámasztottam a söprűt a falnak.

- Ezek szerint Rózsika néniék autóval mentek el itthonról, hogy a söprű maradt.

- Elmesélem neki, miket mondasz a háta mögött.
 - Jucikám, ha nincs itthon, akkor nem beszélhetek a háta mögött.
 - Mikuli, ne nyomassad a zsibbasztó dumát, mert délelőtt a suliban kinyuvasztottak. Dolit írtunk.
 - Cserfeske, nehogy már egy dolgozattól lepadlózzál, hiszen te mindent tudsz.
 - Nem vagyok pletykás. Azért, mert birtokában vagyok a tudásnak, nem feltétlenül kell továbbadnom. Egyébként nyugi, jól sikerült, csak sokat kellett körölnöm. Ráadásul Erzsébet néniével összefutottam az egyik szünetben, és megkért, látogassam meg a törpéket a szomszédban.
 - Soha nem mondtad, hogy laknak a környéken vak gyerekek.
 - Éppen most dünnyögtem, nem vagyok pletykás. Ráadásul ma szereztem róluk tudomást. A volt osztályfőnököm szerint, mivel ti nem láttok, nyilvánvaló, hogy értek a vakokhoz. Szerinte ez ilyen egyszerű.
 - Juckó, „madarat tolláról, embert barátjáról.”
 - Darinka, ne kaparásszad az ajtót! Megyek érted.
- Hozta - immár két gyerek tapogatózott körülöttünk.
- Bácsi, te is világtalan vagy?
 - Dominika, az utcán mondtam nektek, a bácsi és a felesége sem látnak, de nem világtalanok.
 - Kislányok, ti semmit nem láttok?
 - Dominika lát, csak én nem.
 - Darinka, ne beszélj hülyeségeket! Én is csak fényt látok.
 - Mikuli, megúsztad a puszkodást, de pótolni fogom. Rohadtul nézel ki. Ilyen koszosnak még soha nem láttalak. Hazaviszem az ikreket, aztán majd hívlak.
 - Azt mondtad, a bácsinak van kutyája. Szeretném megsimogatni.
 - Dominika, a bácsinak csak volt kutyája, de akkor még én sem ismertem őt. Gyertek, fogjátok meg a kezemet, és húzunk, mint a vadludak, mert mire hozzátok érünk, megöregszem! Mikuli, nem kell, hogy kikísérjél bennünket. Megengedem, hogy a zuhany alá álljál ruhástól. Majd becsapom a kaput.
 - Mit mondasz neki Juci-muci?
 - Elhitetem vele, hogy örültél nekünk.

*

- Tessék, itt én!
- Szervusz, Miki bácsi! Ígértem, hogy felhívlak, csak előbb zabáltam.
- Juckó, bolond gombát ettél, hogy így üdvözölsz?
- Nem, csak mama mondta, mivel mindjárt hetven éves leszel, adjam meg neked a...
- A tiszteletet, ugye?
- Aha! Honnan tudod?
- Ismerem a nagymamádat.

- Jó fej, csak gyakran kéne fünyírozni, mert begyepesedett az agya. Ragaszkodsz hozzá, hogy megadjam, amit soha nem kaptam? Igazságtalannak érzem.

- Fejtsd ki ebbéli nézetedet!

- Torkig vagyok vele, hogy mindenkit tisztelnem illene. Kivételt csupán a gyerekek képeznek. Az addig rendben van, hogy én köszönök előre a felnőtteknek, aztán ő, ha szerencsém van visszaköszön, ha nem, akkor tapló. Nem fogok senkit tisztelni a kora miatt. Bocsika, de téged nem azért nem hülyézlek le, mert a nagypapám lehetnél, hanem mert nem vagy hülye. Az a felnőtt, aki, miután köszönök, átnéz rajtam, az legközelebb lesheti, hogy szóra méltatom. Tudom, beképzeltnek tartanak, de azt gondolom, a legtöbb gyerek a korosztályomból igenis tisztelhetne, mert amióta suliba járok, mindig a legjobb tanulók között vagyok. Azért nem teszek angoltól nyelvvizsgát, mert csak 14 éves kor felett engedélyezik. Mamának mondtam, nekem ne szövegeljen, hogy tiszteljelek benneteket. Tudja jól, nem a korotok miatt érdemlitek meg a tiszteletet, hanem azért, amit saját erőtekökből elértetek. Tudod, két angoltanár van az iskolában. Judy néni, meg a Mak Marci. Márton az igazi neve, csak azért hívom Mak Marcinak, mert makogja az angolt. Judy néni, ha találkozunk a folyosón, mindig angolul beszél velem. A mr. teacher meg makog, mint a majom. Mit tiszteljek benne?

- Judy néni az órákon angolul beszél veletek?

- A többiekkel nem, mert még nem tudnak ötödikben annyira, de én egy éve kizárólag angolul levelezek mindenkivel, sokszor még apuval is. Ezen felül angol nyelven olvasok könyveket. Azt persze megértem, hogy a többiek nem tudnak annyira, mint én, hiszen csak a suliban gyakorolhatnak, én meg tavaly kinn voltam Angliában, de egy tanárnak illene tudni. Március 13-án volt angol óránk. Judy néni egy hónappal előtte megkért, tanuljam meg a nemzeti dalt angolul, és az ünnepre való tekintettel mondjam el az órán. Nagyon izgultam, ezért aznap reggel nem jutott eszembe a második versszak. Óra előtt találkoztam a Mak Marcival, mondom neki:

„On your feet now, Hungary calls you!
Now is the moment, nothing stalls you,
Shall we be slaves or men set free
That is the question, answer me!
By all the gods of Hungary
We hereby swear,
That we the yoke of slavery
No more shall wear.”

Nem jutott eszembe a második versszak, az meg csak nézett, mint Rozi a moziban. Az órán eszembe jutott, és végigmondtam. Judy néni bevészte az ötöst.

- Nem biztos, hogy egy angoltanárnak verseket kell tudni angolul.

- De érteni illene, hogy ez a „National Song.” Mindegy, aki hülye, az hülye és nem fogom tisztelni, legfeljebb most még magamban tartom a véleményemet.

- Hány éve ismerjük egymást, kisasszony?

- Akkor kezdtem az elsőt, most meg mindjárt befejezem az ötödiket. Mikuli, szeretnék komolyan dumcsizni veled ezekről a kis hülyékről, de jó lenne, ha visszahívnál, mert alig van lóvé a zsugámon!

- Megdumáltál.

- Képzeld el, hazajöttem, bezabáltam valami tejfölös akármiből, meg még ettem lekváros buktát. Mama azt mondta, hasmenésem lesz.

Lett volna véleményem, de elsüketült a készülék, majd foglaltsági hangot kaptam. Természetesen visszahívtam.

- „Helló! Moldován Júlia telefonját hívtad, de nincs szerencséd, mert momentán nem érek rá. Sípszó után dumálhatsz!”

Hogy az anyád ne sirasson, Moldován Júlia. Semmi ígéret, hogy visszahív vagy ilyesmi. Hívom a vonalast. Milyen nagylányos hangja van már, ha komolyan beszél.

- Mikuli, te vagy az?

- Nem vagy te picit szemtelen, Juckó?

- Hallottam, hogy a mobilomat csörgetted, de kevés benne a szufla is, azért nem vettem fel.

- Húsvétkor még nem volt üzenetrögzítőd.

- Közben rájöttem, így tudom legjobban lerázni a sok hülyét. Júliusban megint kimegyek az öregemhez Londonba. Patent a téma.

- Feltételezem, az idén anyukád is hajlandó veled menni.

- Tévedsz. Anyuci, ha erről beszélgetünk azt mondja, úgy érzi, állandóan bokszolnak az apámmal, és ő a vesztes, mert kiütést kap tőle. Miki-Miki, ugye jól nézünk ki, he?!

- Ez nem így van.

- Ne vitatkozzál, Mikuli! Én járok suliba vagy te?

- Azért kell suliba járnod, mert még buta vagy. Szerinted én miért nem járok?

- Mert amikor befejezted az iskolát, okos voltál, azóta pedig felejtessz, mert öreg vagy. Sokkal idősebb, mint a papa volt, amikor meghalt.

- Várod a halálomat mi, te szemtelen? Miért hallgatsz?

- Beszéljünk arról inkább, amiért hívtalak! Akiket szeretek, azok soha nem halhatnak meg, mert az borzasztó lenne.

- Tudod, csitri, mi jutott eszembe?

- Nem tudom, de kíváncsi vagyok rá.

- Évekkel ezelőtt utaztam veled vonattal. Féltél, hogy engem leszállítanak, mert nincs jegyem. Emlékszel?

- Igen, emlékszem. Elkezdtem sírni, mert elhittem a butaságot, amit mondtál, és nagyon sajnáltalak.

- Látod, ezért szeretünk mindhárman, mert bár nagy a szád, de arany szíved van.

- Mondom, hogy öregszel, nem tudsz már számolni sem. Öt személy van a földön, akiket igazán szeretek, azok engem is, akkor miért dumálsz háromról?

- Rózsika nénire, Gyöngyi nénire és természetesen magamra gondoltam.

- Ja, az más, mert minden szentnek maga felé csápol a praclija. Anyuci és a mama hol maradtak?

- Jucikám, van még az apukád is.

- Ő más tészta. Szeretem, de nem annyira. Több mint egy éve rendes velem, de soha nem fogom elfelejteni, hogy anyucit megverte, mert apu-őfelsége nem akarta, hogy megszülessek. Fél év óta van egy tanítványom. Faragó Blanka, Erzsi néni lánya. Tudod, alsóban Erzsi néni

volt az osztályfőnököm, rövid ideig apu szeretője, vagy mi a fene. Blanka pedig osztálytársam lett, miután ugrottam egy évet. Félévkor elhasalt angolból, ezért Erzsi néni megkért, tanuljak a lányával, mert elsüllyed szegyenében, ha év végén is meghúzza Judy néni. Az ember mit meg nem tesz az apja volt szeretője kedvéért! Nehezen tanul a kis elefánt, viszont gyorsan felejt. Előtte ül az osztályban. ha hülyeséget mond angolórán, cipőm orrát hozzáérintem a bokájához.

- Sikerül átrugdosnod hatodikba?

- Igen, de jövőre nem vállalom, nagyon melós a dolog. Térjünk a lényegre!

- Csupa fül vagyok.

- Tudom, és a bal füled pókhálós.

- Képzeld el, azóta megfürödtem!

- Malac vagy, Mikuli. Ha a Balcsiban fürcsiztél volna, elképzelném, de ruhátlan pasikkal nem foglalkozom. Szóval a Sakál megkért délelőtt, hogy a sulis szomszédságában lakik egy vak ikerpár, akik szeptembertől iskolába fognak járni, de még nincs eldöntve, hogy hozzánk vagy a Vakodába.

- Jucikám, ezt a kifejezést a mi társaságunkban mellőzzed. Én tudom, hogy manapság általános használat a „Vakoda”, de maradjunk annyiban, hogy az intézet a vakok iskolája.

- Lehet, hogy nem hiszed el, nekem sem volt szimpi, pedig a kiscsajok és Erzsi néni is így említette azt a szép épületet. Azt is tudom, hogy nem vagytok világtalanok, mert a kifejezés kétértelmű. Suli után átdöngettem a csajokhoz. Még jó, hogy Erzsi néni megadta a házszámot, mert két utcával odébb van a kőrjuk, mint az iskola.

- Köztünk legyen mondva, nem egy észlány az az Erzsi néni. Azért, mert ismersz bennünket, elég bugyuta elképzelés, hogy te állapítsad meg, mennyire iskolaérettek a vak lányok.

- Az anyukájuk rágja Erzsi néni fülét, hogy hozzánk jár hassanak. Tudod, Erzsi néni jövőre első osztályt kap, de úgy látom, nincs kedve az ikekhez. Két girnyó gyerek. Az utcán fogtam a kezüket, de a másik kezükkel kaszáltak. Ha ülnek a széken, hintáznak és nyomják a szemüket. Az utcán hangoskodnak, és hülyeségeket kérdeznek. Nem hiszem el, hogy gyerekkorotokban ti is ilyen szerencsétlenek voltatok. Ezek két lépést nem tudnak tenni, hogy ne fogjanak valamit. Ráadásul vontatni kell őket. Eszembe jutott a mátrai nyaralásunk, amikor a hegyen mindketten simán közlekedtetek, akkor is, ha nem fogtunk benneteket.

- Miért nem mondtad Erzsi néninek, hogy már nincs kapcsolatod velünk?

- Mondhattam volna, de mit mondok majd évfázón, amikor kísérni fogsz a műsoron?

- Juckó, erről még nem volt szó köztünk.

- Megfeledkeztem róla, mert annyi dolgom van. Pedig az énekkarral is kéne már készülni. Tudod, a te szerzeményedet fogják énekelni: „Szeressd a gyermeket!” Meg van dumálva az énektanárral, hogy betanítod nekik és kíséred zongorán. Nagyon utálsz ezért?

- Utálni akkor foglak, ha elkezdesz fiúkkal járni, mert azt ígérted, az én feleségem leszel.

- Számoljunk, Mikuli! Még cirka 15 évig fogok tanulni. Mi lesz, ha közben feldobod a tappancsodat, én meg jól pofára esek?

- Akiket szeretsz, Juckó, azok nem halhatnak meg, ahogy az előbb mondtad. Egyébként miért kéne még 15 évig tanulnod? Erről jut eszembe: hányas lesz a bizid?

- Hagyd már te is ezzel az ótvaros szöveggel!

- Allergiás a kisasszony az ilyen buta kérdésre?
- Van ennél rosszabb is: „Jucikám, tudod, hogy te nagyon szép kislány vagy? Na, és mi újság a fiúkkal?” Tipikus felnőtt duma.
- Azt nem szokták kérdezni, hogy hányadik osztályba jársz?
- Ezek szerint, amikor ti voltatok gyerekek, akkor is ment ez a duma? Nehezen türtőztetem magamat, amikor válaszolok, de az ábrázatomról, aki rendelkezik kellő intelligenciával leolvashatja, amit gondolok. Azt is folyton kérdezik, mi leszek, ha nagy leszek.
- Ez engem is érdekel.
- Nem leszek tanár, nem leszek anyuka. Orvos szeretnék lenni.
- Jucikám, az nagyon gyerekes gondolat, hogy mivel mi nem látunk, és szeretsz bennünket, meg akarod gyógyítani a szemünket.
- Régen ezt gondoltam. Mára annyiban változott, hogy embereken szeretnék segíteni, de csak úgy, ha értelmét látom. A suliban tapasztalom, van sok jó képességű gyerek, de nem akarnak okosabbak lenni, akkor sem, ha a tanár megfeszül. Semmi kedvem hülye gyerekeknek magyarázni - a hülye alatt nem a szellemi fogyatékoszt értem. Gyógyítani szeretnék, nem biztos, hogy feltétlenül szemet.
- Magam is kitalálhattam volna, hiszen amióta ismerlek, tudom, hogy sikerorientált vagy.
- Várjál, Mikuli, ezt felírom. Sikerorientált azt jelenti, hogy szeretek villogni?
- Moldován Juci a leg-leg-leg, de nem csak pozitív irányba.
- Nyugi, már nem vagyok az osztály réme. Baró érzés lehet egy orvosnak, ha meggyógyítja a beteget. A tanárnak jóval kevesebb sikerélménye van.
- Miért nem akarsz anyuka lenni?
- Szeretnék, de csak akkor, ha abból meg lehetne élni. Úgy gondolom, nekem van a legszebb, a legjobb anyukám. Szeretjük egymást, de naponta ha három órát tölthetünk együtt, az már sok, mert általában este ér haza a munkából. Tudom, büszke rám. A baj az, hogy ebben neki kevés az érdeme, ahogy fordítva is igaz. Lehetnék szellemi toprongy, neki akkor is melózni kéne azért, hogy megéljünk. Ha mindig itthon lenne velem, és segítene a tanulásban, akkor a jó jegyekben érdeme lenne. Minél idősebb leszek, annál kevésbé érdekel, hogy milyen a külsőm. Sokkal fontosabb az, ami a fejemben van, mert saját érdemem, azért megdolgozom. A külső szerencse kérdése, aminek persze örülök.
- Hallgatlak, és bambán nézek ki a fejből. Az utóbbi két évben rengeteget változtál. Csalódott leszel, ha nem sikerül elérni a célodat?
- Mondjál egy dolgot, amiért nem sikerülhet! Tudod, Mikuli, amikor először találkoztunk, azon csodálkoztam, hogy vakon simán odajöttél a kapuhoz. Ma már semmin nem csodálkoznék, mert elhiszem, ha valamit a fejedbe veszel, azt meg fogod oldani. Az más kérdés, hogy nem minden vak képes rá. Ha egészségileg alkalmas leszek a feladatra, akkor csupán a szorgalmamon múlik, hogy orvos legyek. Semmi akadályát nem látom.
- Mi van, ha anyukád anyagilag nem tud támogatni?
- Te úgy állsz neki villanyt szerelni, hogy az áram agyonvág, esetleg leesel csillárszerelés közben a létráról? Amikor a fűrészgépet használod, számolsz azzal, hogy levágod az ujjaidat, és többé nem tudsz zongorázni?

- Félelmetes vagy. Juci-Muci, te megtáltosodtál. Valóban igaz, ha az ember célt tűz ki maga elé, akkor nem az akadályokat kell számolnia. Azok azért vannak, hogy leküzdjük.
- Jó hatással volt rám, hogy tavaly egy hónapot töltöttem Angliában. Apu sokat mesél olyan kivándorolt magyarokról, akik diplomával képesek mosogatni, csak azért, mert több pénzt keresnek vele, mint itthon a hivatásukkal kerestek. Na, én nem leszek ilyen.
- Mi van az autótokkal?
- Szunyál a garázsban. Képzeld el, Mikuli! Múltkor anyuci és a mama elmentek kocsival vásárolni. A szomszéd Kati néninek is hoztak cuccot. Ameddig átmentek szomszédolni, addig az autót az utcán hagyták, nekem meg eszembe jutott: „Az úttörő ahol tud, segít.” Kitártam a kaput, berongyoltam az Opellal.
- Gondolom, anyukád megszidott.
- Számítottam rá, de legjobb védekezés a támadás. Becsengettem Kati néniékhez, előadtam anyucinak, hogy máskor zárja be az autónak az ajtajait, és a kulcsot ne hagyja benne. Képzeld el, ezek után nem látta az utcán a vasat. Még meg is puszilt, hogy vigyáztam rá, és nem lopták el.
- Nagy franc vagy te, Juckó.
- Miért is? Az enyém az autó, anyucinak csak megengedtem, hogy addig használja, amíg jogosítványt szerezhettek. Húha, ebből csihi-puhi lesz, mert mama benyitott a szobába, és hallotta, mit mondtam.
- Félsz az anyukádtól?
- Én nem, helyettem a mama fél tőle.

2014. július 7.

Ez is ő

- Tessék, Idegszanatórium!
- Csókolom, Rózsika néni!
- Szia, kislány! Az óráim szerint neked ilyenkor suliban kéne lenned.
- Néha a szükség törvényt bont. Meghibásodtam. Az idegszanatórium az nem a bolondokháza?
- Szerencsére nem rendelkezem kellő ismerettel ezen a téren. Tudod, zsong a fejem és jó lenne némi pihenés egy szanatóriumban. Melyik alkatrészed szorul generálózásra, Jucikám?
- A torkom. Úgy érzem, mintha üvegmosót ráncigálnának benne.
- Megfáztál, Prücsök?
- Aha! Az még nem lenne baj, mert most pl. itt a szobában jó meleg van, de hiába, ha fáj a torkom.
- Szedsz valamit rá?
- Elméleti síkon. Tudom a bársonykai javasasszony ötlete alapján, a hagymatea baró a megfázás ellen. Valami paradicsomkúráról is zengedezik a mama, de mondtam neki, halasszuk máskorra, ha nem patkolok el és élve maradok, alávetem magamat a népi kuruzslásoknak. A gubanc ott van, ha az influenzából kigyógyulok, arra még mindig komoly az esélyem, hogy meggágyulok a mama társaságában. Frankó, hogy itt van nálunk, de néha takaréokra tehetné magát. Tetszik tudni, köztünk úgy megy a párbeszéd, ő folyamatosan dumcsizik, közben figyelek, ha kérdést intéz hozzám, arra reagáljak, de akkor is beszél, mikor én lököm az ígét.
- Nem figyel rád?
- De igen. Csak én hülyülök meg mellette. Hazajövök a suliból, benyalom a kajcit, amit főzött. Bejövök a szobámba, hogy tanuljak. Jön utánam, még be sem csukta az ajtót, de már zsebbaeszt a dumájával. Közben mondja, csak tanuljak, ő nem akar zavarni. Leül és nézi, amit csinállok. Fogalmam nincs, mi abban a látványosság, hogy olvasok magamban. Mama néz és beszél. Ha nem figyelek rá, megsértődik és azt nem akarom, mert különben csípem a búráját. Baromi rendes velem, csak ne fárasztana ki a szövegelésével.
- Akarod, hogy beszéljek vele?
- Az bizony jó lenne, mert anyucira nem hallgat. Rózsika néni, tetszene nekem adni a barátomat, ha még él?
- Hallottál valamit?
- Csupán az aggodalom szól belőlem, mert cirka két hete nem dumcsiztunk.
- Mi az a cirka, Jucikám?
- Olyan, mint az irka-firka. Ezek szerint él még a kisöreg?
- Nem félsz, hogy elkapja a nyakadat és végez veled?
- Először rohadtul bevoltam tojva, mikor megfenyegetett. Emlékszem, elkapta két mancsával a nyakamat és fojtogatott, de közben vigyorgott, mint a vadalma. Azóta hozzászoktam, ha néha ingerenciája van arra, hogy megfojtson.
- Várjál, itt van, átadom neki a telefont!

- Köszméte-pöszméte, Rózsika néni és még puszi is. Bár, ha zabos a Mikuli, akkor inkább ejtsük a témát, végül is megtudtam, amiért telefonáltam. Illetve azért azt még elmormolhatná, mi az a miskárolás. Mama mondott ilyet a... Nem jut eszembe, a neve, akiről mondta. Tudom, vékony a fazonnak a hangja. Mikor próbáltam érdeklődni, hogy mi az, akkor csak annyit mondott, kicsi vagy te még ahhoz, jányom. Mamának két jánya van, Júlia és én.

- Anyukádat újabban Júliának titulálod?

- Csak ha nem hallja.

- Édesem, mondd meg a mamának, főzzön neked forró teácskát és adjon izzasztó pirulákat, majd dugjon be a paplan alá!

- Megmondom neki, hogy a teába aprítson kolbászkarikákat, mert azt kamázom, bár teával még nem fogyasztottam. Ne tessék haragudni, hogy vicceltem! Csak most éppen suliban kéne lennem, ott meg, ugye, válogatás nélkül mindenkit tisztelnem kell és jó volt picit lazítanom.

- Nem haragszom rád, kis szeleburdi.

- De jó, ezek szerint máskor is lazíthatok? Soha többé nem leszek rossz.

- Mi van, Zsebcirkáló? Hallom, gondolatban szeretnél megdögleszteni? Itt vagy? Mi van, eltörött a mécses?

- Bocsika, majd hívlak.

- Szó nem lehet róla. Miért sírsz?

- Mert bunkó paraszt voltam. Rózsika nénitől bocsánatot kérek és tőled is. Viccelni akartam, de hát ez vagyok én. Anyuci elment melózni, mama meg süketelt, hogy valami priznicet vagy mi az istent ad nekem. Ettől kifeküdtem és gondoltam, felhívlak, hogy hülyéskedjünk kicsit. Ez lett belőle. Az életemre esküszöm, nem szeretném, ha elpatkolnál. Néha pont azokkal vagyok szemtelen, akiket szeretek. Tegnap ilyen volt a kutyám, akit idomítani akartam, de fájt neki, mert vinnyogott.

- Most meg mit röhögsz, te fakutya?

- Elképzeltetek, ahogy vinnyogsz.

- Miért vinnyogott a kutyád?

- Akartam tanítani arra, hogy hívásra beálljon a bal lábamhoz, mint régen a ti kutyáitok. Ám a kis hülye, mindig el akart szaladni, én pedig megcibáltam a farkát.

- Attól én is vinnyognék. Mondd, csillagom, hány éve ismerjük egymást?

- Nem érdekes. Amikor azt mondod nekem, hogy csillagom, tudom, hogy nem haragszol rám.

- Azt is tudod, hányszor fordult elő a sok év alatt, hogy engemet vontak kérdőre, miért engedek meg neked minden szemtelenséget?

- Mert a haverom vagy, a tesóm vagy, az apám vagy és érdekes, miközben korban igaz, a legkevésbé tartalak nagyapámnak. Az nem illik rád.

- Nem vagyok elég rozoga még? Pedig lassan a hamut is mamunak mondom.

- Elég hülye leszel.

- Tiszteld apádat, Juckó!

- Férjül vette apámat egy angol bányarém! Kaptam fotót a pofájáról. Mikuli, az a gáré olyan ronda, hogy nem merem kitenni a képét az asztalomra, mert éjjel gógyisan, ha felkelek, összepisilem magamat, ha meglátom.

- Anyukád mit szólt hozzá?
- Elégedetten vette tudomásul. Képzeld el, még mosolygott is! Főleg mikor mondtam, nyáron nem vagyok hajlandó kizarándokolni a Szigetországba.
- Félsz, hogy rémálmaid lennének?
- Az igazság, nem akarom apuval a kapcsolatomat túlfeszíteni. Tudod, nem volt gyerek-szobám, ezt az imént is igazoltam.
- Elárulhatnád, mert a képet úgysem látnám, kövér vagy sovány?
- Is-is. Alul kövér, felül meg kóró. Nem tudom az ősöm mit zabál rajta, mert annak a bigének legfeljebb a kocsijában vannak dudái.
- Jucikám, olyan gyorsan változik a hangulatod, hogy ezáltal veszíted el a hiteledet. Az előbb még egereket itattál, majd elkezdted nevetgélni.
- Igen, de már elkotródtak a francba az egerek. Nem akarsz meglátogatni? Megígérem, nem nyallak képen.
- Biztos, hogy nem, mert nincs kedvem kimozdulni a melegházból.
- Mi van, tégedet is dugványoznak a melegházban, mint mama a paprikát meg a paradicsomot kora tavasszal?
- Apádnak valószínű nem fontosak a dudák.
- Bezzeg az én osztálytársaim nem olyanok.
- Jucikám, lássad kivel van dolgod! Ha a dugványozás után a szerelmi életeddel akarsz traktálni, minimálisan nyitott vagyok rá, bár a te korodban...?
- Ezt nem mondd komolyan. Az igazság szüretelés táján lehetett, mikor az egyik srác bepróbálkozott velem. Praclijával érintette a pulcsimat, én meg lendületből bélyegeztem a képesfelén. Megváltotta a jegyet párizsi átszállással. Azt hiszem, ő nem lesz a férjem, mert lankasztólag hatott rá a véleményem. Tudod, öt éve örök hűséget esküdtünk egymásnak. Te hol tartasz a témában?
- Tudod, hogy csinál a bagoly? Egyébként mi az, hogy szüret táján?
- Jajj, Mikuli! Mi nem hónapokban mérjük az időt, hanem zöldségvetés, aratás, vagy éppen betakarítás szerint, mióta mama velünk él. Milyen az, ha valakit megmiskárolnak?
- Hááát, tudod, az olyaaaaan?!
- Levágják a farkát?
- Nem egészen, de közelítesz hozzá.
- Te már voltál úgy, Mikuli? Bár nincs vékony hangod.
- Szerencsére nem, de fenyegetés az előfordult párszor.
- Ha elmondod a fenyegetők névsorát, abból kitalálom, milyen művelet konkrétan.
- Lapozzunk, kis bakfis!
- Anyukám köztük van?
- Sajnos nincs, de pár éve igény lett volna rá.
- Neki vagy neked? Ne válaszoljál, este megkérdezem tőle!

- Akkor kinyuvasztalak. Az igazság, a kettőnk gyümölcsöző kapcsolata egyenes irányban gyorsan haladt 50 százalékig, de ott megfeneklett.
- Valaha volt olyan gondolatod, hogy szeretted volna, ha nevelt lányod lennék? Ha volt, akkor csorgott a nyálad?
- Csitri, úgy érzem, a 12 évvel túl érett vagy.
- Azt mondd, rohadjak meg?
- Azérés után a rohadás következik, de tudod, hogy lakótárs vagy a szívemben. A miskárolás pedig olyan művelet a hímeknél, mikor megfosztják őket a heréjüktől.
- Attól lesz vékony a hangjuk?
- Állítólag, de hallod, én basszus vagyok. Ám, ha a biciklilánc becsípi az ember férfiasságát, akkor is magas hangot ad ki.
- Te nem tudsz bicajozni.
- Nem tudok, de mondta a szomszéd Jani bácsi. Édeském, takarózzál be és pihenjél, mert annyira köhögsz, hogy alig értem, amit mondsz!
- Utolsó kívánságom még halálom előtt, hogy látogassatok meg. Nem kell semmit hozni, csak ti gyertek át!

2015. január 27.

Tapló

- Tapló! Nokedli szeretne tégedet megajándékozni egy kiskutyával. Ha nincsen ellenvetésed, holnap hozza a bulira.
- Tücsikém! Te a testvérek gyöngyszeme, árudd el nekem, mi a ... kezdjek egy kiskutyával?
- Mikor tavaly visszajött a bandátok Kínából, azzal dicsekedtél, szereted a kutyát.
- Nem tudom, hogy készítették, de ízletes volt. Nyersen félek tőlük. Itt meg egy jó sertéspöri nokedlival, az a pöpec. A két nokedli nem keverendő össze. Tücsikém, annak érdekében, hogy ne legyen ebből gubanc, nem lehetne a te Nokedlidat testméretének megfelelő kifejezéssel definiálni?
- Menjél te a 3,14-csába!
- Nagyobb kedvem lenne hozzá, mint a kertipartinhoz. Nem értem a dolgot. A nem túl szalonképes kijelentésed után, bátorkodok rákérdezni szeretkezési technikákra. Ő mozog benned, vagy délceg természetére utalva, te mozgatod, mintha vibrátor lenne?
- Aljas vagy, tudd meg!
- Ne gyalázkodjál, szépséges hugicám!
- Rajtam kívül még milyen hugicád van?
- Semmilyen és tégedet sem azonos töről dugványoztak velem. Azért vagy szőke, mert Katinka összeszűrte ideiglenesen a levét egy gádszóval.
- Hogy beszélsz az anyánkról?
- Méltó tisztelettel, amit megérdemel. Kukacoskodj a Nokedli kukacával. Jajj tényleg, még egy indiszkrét kérdés, ha már pörköltről és nokedliről tettünk említést. Mi van a végén a zafittal?
- Ezt akarom holnap családi körben bejelenteni, terhes vagyok.
- Nokedli örömeiben a falhoz fogja vagdosni az ülepét. Ugye, én leszek a kis Csipetke keresztapja?
- Hajtsál rá Nokedli hűgára!
- Biztatásod nélkül is ezt tenném és nemcsak azért, mert holnap, július 22-én, névnapja lesz.
- Nagyobb dudái vannak, mint nekem. Te pedig kamázod a népi hangszereket. Különben jobb, ha tőlem tudod, beléd van pistulva a csaj. Mire világra hozom a kis Kanalast, csinálj belőle keresztmamát!
- Megdumáltál. Holnap megkardozom, de nem lehetsz jelen a csatajelenetnél. Ne vigyorogjál, Tücsök!
- Pár hete, mikor itt járt nálad a Böske, fenn az emeleten füleltünk Katinkával, hogy döngettek lenn a földszinten. Nem csalódtunk. Az igaz, egyetlen döngést hallottunk, de másnap kivallattam a csajszt. Azt mondta, döngetésnek az ajtócsapást hallhattuk, mikor rád b...csapta. Egyébként nudli volt. Böskének hiszek, mert bőven van tapasztalata. A te nudliból többet nem kér.
- A jó édesanyját annak a dögnek! Képes az én anakondámat nudlira degradálni? Nem is látta, csak a hegedűtokomban a bölcsiskori aktképemet.

- Hülye vagy, Tapló, hogy hordozod magaddal. Arról a képről van szó, ugye, amin Katinka nevű mutterunkal jókat szoktunk röhögni?
- Tücsi, a kerítésnél néz tégedet a madárijesztő. Tedd meg azt a szívességet, hogy tőlem távozol és boldogítsd őt a fantáziáddal! Igen, arról a képről van szó, amin kezemben fogom a cumimat és közvetlenül mellette a kukacom.
- Én meg először, mikor láttam, nem tudtam eldönteni, melyik a cumi. Mutter lehülyézett és közölte, amelyiken karika van.
- Elfelejtetted, hogy veszítetted el a szüzességedet? Katinka egy éves korodban lehámozta rólad a pisis pelust és kiment vele. Arra ért vissza, hogy Tücsi nagyot sikított, mert beleült a cumiba.
- Kell a kutya, Duma Franci?
- Kell a kutyának a kutya, de nem nekem. Viszont Galuska húgát megdöngetem holnap. Te kótyagos fehérnép, honnan szeded, hogy bejövök neki?
- Az a te dolgod bátyus, hogy bemegy-e a szőrtarisnyájába, de tény, mindenkinek azt mondja, Taplónál jobb primás nincs az országban.
- Ez el van túlozva, bár kétségtelen, a jobbak között vagyok nyilvántartva. Nem beszélve a bandámról. Te is tudod, ahhoz kellett mutatnunk valamit, hogy másfél évig Kínában nyúttuk a vonót.
- Mit vettél a fater 60-dik születésnapjára? Elvégre holnap miatta lesz Lakatoséknál a csődület.
- Maricát felszentelem és közben szaporán fogom venni a levegőt. Az öreg Gazsinak azt szánom ajándék gyanánt. Ezzel szemben a kis csajra illene beruháznom. Nincs kedved pár zsetonnal beszállni az ajándékba?
- A bőröd alatt is pénz van, bratyókám. Képes volnál a csóró húgodat megfejni? Kifogyott a nyál a Corsámból és nem tudok tankolni.
- Vendégem vagy egy fuvarra. Holnap berepítelek melózni a Fordommal. Neked is mondta...? Szóval érted?
- Cira, hogy beléd van zúgva? Apám, azt mindenki tudja.
- Ki az a Cira?
- Ne játsszad meg a hülyét! A kis szerelmes Marica.
- Hallgatok rád és megpróbálom csapra verni. Ha nem jön össze a buli...
- Tudom, akkor továbbra is marad a Marokmarcsa.
- Szegény húgocskám! Látom lelki szemeimmel holnap hogy fognak potyogni a könnyeid, mikor a daliás szerelmed a képedbe vágja, boldogan beköltözik a Lakatos-villába, de szaporítani nem óhajtja Kanalasékat. Mit eszel azon a girhes macskán?
- Nem fogod elhinni, azt, hogy szép fiú.
- Fiúnak megjárja, nem mondom, de férfi kategóriába nem sorolnám. Tudod, hogy csinálta Kanalas apuka a kisfiát?
- Ismerem a szövegedet: ímmel-ámmal.
- Nem tudom, Tücsikém, ki volt az alkotód, de minőségi munkát hagyott hátra. Versenytársa legfeljebb az én apám volt. Katinka büszke lehet a két purdjára.

- Ez a mániád, hogy nem azonos apától származunk? Gazsi akkor miért olyan büszke egy-szem leányára?
- Gazsi fater okos. Szereti a felesége mindkét gyerekét, mert nem tudhatja, melyik az övé. Egyébként dekoratív vagy és a fejed sem üres. Én is büszke vagyok rád. Ha valaki tőlem érdeklődik valamiről és nem tudom a választ, mindig arra hivatkozom: majd a húgomtól megkérdezem. Miért világosabb a bőröd, mint az enyém? Nehogy azt mondd, hipóban fehérítettek ki!
- A gyakori fürdésnek köszönhetem.
- A kis Kanalas télen miért nem hord csizmát a nagy hóban?
- Mert csóró.
- Ez igaz. De az is, hogy a hóna alatt le kéne gyúrni a csizmának a szárát, hogy kilátszódjon belőle.
- Valamit nem értek. Te állítólag szeretsz engemet, de lépten-nyomon cikizel a szerelmem-mel. Nem tehet róla a családjuk, hogy fél éve megszűnt a cég, ahol mindannyian dolgoztak. Balázs azóta keres magának munkát, de cigányokat sehol nem akarnak alkalmazni.
- Tudom, az országban egyedüli cigánylány az én húgom, aki könyvelőként dolgozik. Rajta kívül csak mi vagyunk páran, mint zenészek. Hugicám, iskolába kellett volna járni a Nokedli névre hallgató Balázs-kádnak, ahogy a mi családjukban mindenki tanult. Beleszimatol a levegőbe és bűdös neki a munka. Nem tudom, hogy alakul a kapcsolatotok, de arra ne számíts, hogy a Kanalas család, hogy beépül a muzsikás cigányok közé, mert itt dől a lé.
- Szerinted vetessem el a babát?
- Ha méltó akarsz maradni a famíliádhoz, kérdés nélkül megteszed, viszont Kanalas Balázst placra vágod, még mielőtt én tenném ki a szűrét! Ne dicsekedjél el holnap a szerelmednek a balesetéről! Elismerem, nem csúnya srác, csak alacsony. Szórakozzál vele, ha ez neked jó, de tartós kapcsolatra jobbat érdemelsz. Azt szeretném, ha egy gádzsóval bútoroznál össze hosszútávra.
- Na igen. A mi családjuk muzsikuscsoport és lenézzük az oláh-cigányokat. Minket pedig le-néznek a világos bőrű Magyarok. Alkalmi partnernek jó lennék, de komoly kapcsolatra eddig egy sem nyújtotta be igényét.

*

Másnap délelőtt Lakatos Tapló Jóska primás úr bevásárló körútra indult. Mire mindent összeszedtem és tele lett kajával meg piával a Ford, akkor kaptam a fejemhez, hogy a kis Maricának semmit nem vettem. Álltam a bevásárlóközpontban a polcok között. Szárnyaltak gondolataim, miközben egyik lábamról a másikra egyensúlyoztam. Arra eszméltem, hogy egy bevásárlókocsinak akadályt képezek. A mozgatója, miután felé fordultam, sokat mondó tekintettel kért bocsánatot. Ekkor igazat adtam a húgomnak. Lehetek jó módú, de cigány vagyok. A vásárlásból Marica járt a legjobban. Vettem neki egy bizsu-szettet. Nyaklánc, karkötő, de még fülbevaló is. Itthon gyűlt a siserehad. Tudtam, hárman jelen lesznek a bandából. Csiga a kontrás, Tonyó a cimbalmos és Lala a bőgős. Alighogy beálltam a garázsba, megérkezett a Kanalas család, különböző évfjártú drótszamarakon. Első gondolatom az volt, ezek a bringák nemrégén még mások tulajdonát képezték. Következett a nagy népi nyalakodás. Testvér-húgomat és anyámat előre küldtem, de Gazsi fater makacskodott, hiába vágtam hátba. Kanalas Rezső cuppanósaitól, esküszöm, hogy felállt... a szőr a hátamon. A felesége, Regina, viszont jó illatú volt, de hiába, mert jött az adu ász: Kanalas Nokedli Balázs. Méretkülönbségünket látványosan kompenzáltuk. Ő lábujjhegyre állt, én pedig lehajoltam hozzá. Marica

nem lacafacázott. Semmi puszi, egyből a szájra, közben csillogtak a szemei. A mutatóm bejelzett, de gondolatban türelemre intettem. Háttérben szólt a zene, miközben a szomszéd disznó vicceket mesélt. Fater, látva, hogy a pálinkásüvegnek már csupán az alján van valamiske, beszaladt a házba és az almáriumából hozott ki egy másik üveg szilvóriumot. Mit mondjak, annak sem volt jobb szaga, mint Rezsőnek. Ezzel szemben 52 fokos, igazi torokbizsergető. Kiderült, több az ember, mint a pohár. Valaki elkurjantotta magát a már slungban lévőkhöz:

- Nem baj, egyikünk sem fertőző, ihatunk egymás poharából!

Szemeimmel kerestem a doktor bácsit, aki kiállította rólunk a gyors diagnózist. Csiga volt az a szemét, de megbosszultam, mert egész este ő volt a prímás helyettem. Tücsi és Nokedli, miután benyelték a maguk feleseit, félrevonultak a bodzabokor takarásába. Ekkor két dolgon vacilláltam: igyak vagy ne igyak sterilnek nem mondható pohárból, illetve: Maricát hagyjam settenkedni körülöttem, vagy térjek a lényegre? Katinka cselekedete felgyorsította döntésem. Kihozott a konyhából két darab decis műanyagpoharat és az egyiket Maricának, a másikat nekem töltötte tele kerítésszagatóval. Anyám ismeri fiacskája külön természetét. Mit mondjak, a pálinka cselekvésre készítetett. Ami a kiscsajt illeti, szemmel látható volt, hogy másodpercek alatt milyen szépen megérett (kipirult.)

- Marica, itt az ideje, hogy megmutassam neked a bélyeggyűjteményemet, ha érdekel.

Fantasztikus. Egyetlen bugyuta mondattal milyen hatással voltam rá. Gondolatban elkezdett kibújni a bugyijából és közben vigyorgott.

- Furcsa, hogy Maricának szólítasz. Cirához vagyok hozzászokva.

- Szeretsz cumizni?

- Kényszerítve voltam már rá, de magamtól aligha tenném meg.

- Leköteleznél Cira-Mira, ha mesélnél róla, ki volt az az aljas szemét, aki szopásra kényszerítette ezt a szép kislányt?!

- Az csupán az első felvonás volt, de szépen kérlek, Jóska, ne faggassál!

- Csípi a szemeimet a füst. Bemegyek a szobámba friss levegőt szívni a zárt ablakon keresztül. Örülnék, ha mellém szegődnél, legalább nem lennék egyedül!

- Szívesen.

- Szereted a grillcsirkét?

- Mondjuk úgy, szeretném, de mostanság nem megy a szekér.

Intettem neki és ahogy romáknál szokás, megindultam előtte befelé a házba, ő pedig követett. Szobám ajtaját belülről kulcsra zártam.

- Nem tudtam, hogy tégedet Cirának hívnak.

- Annyira vagyok én Cira, mint te Tapló. Bár igaz, hozzászoktattak.

- Bajban vagyok, mivel ma van a névnapod és vettem neked ajándékot, de hát megzavart a Ciraságod.

- Az udvaron korrigáltalak, de azóta átgondoltam a dolgot. Szeretnék Marica lenni és csak neked!

Elővettem a cuccot és saját kezűleg díszítettem fel a csajt a bizsukkal. Közben alaposan átvizslattam elől és hátul egyaránt. Van mit fogni rajta. Odament a nagy tükörhöz és illegette magát előtte, majd megfordult és nekifutásból ugrott a nyakamba. Vagy nem tudja, milyen a

puszi, de tény, megint a számat vette célba. Jót csöröztünk, miközben karjaim a derekára fonódtak. Kifulladás előtt elengedtem, távortartottam magamtól a csípőjénél fogva.

- Nem tudtad, hogy bulira jöttök?

- Tudtam és örültem neki.

- Akkor miért gyűrött elől a pólód?

Bejött a süket dumám. Zavarba jött és elkezdte nézegetni magát. Tapló meg tapizott attól a perctől kezdve, nem pólón keresztül, hanem alatta. Bár előtte muszáj volt kézzel is meggyőződnöm, mennyire lóg le a lánc a melleire. Nem néztem az órát. Igencsak rövid idő alatt jutottam el a lényegig. Azt persze nem tudom, véletlen egybeesés volt, vagy rejtett kamera mutatta, mikor kezdtem barlangászni, de tény, a zenészeim az udvaron tust húztak behatolásom pillanatában. Ült a grillcsirke a nyárson és mosolygott. Az első sütés amolyan kapkodott volt és elég gyorsan jutottam csúcsra benne.

- Nem tudtam ellenállni a vonzó testednek.

- Örülök neki, hogy ébren álmodozhattam.

- Tegyük rendbe magunkat és menjünk ki, mert az illatokból úgy érzem, elkészült a babgulyás.

- Én csupán füstöt érzek, de azt nagyon.

Visszaöltöztünk és kimentünk a társasághoz. Leültünk ahhoz az asztalhoz ahol húgomék szomorkodtak kettesben. Kerestem Tücsi tekintetét, aki nem látszott boldognak Nokedli mellett. A bográcsban rotyogott valami, a legyek meg dongtak a fejünk körül, ideálisnak találtam a légkört egy kis társalgásra.

- Hugicám, nem látlak boldognak.

- Igazad volt, Tapló, de nem hallgattam rád. Nokedli hallani sem akar a gyerekről.

- Mit hallok, sógorjelölt cimbora?

- Tapló, neked is elmondhatom, eszem ágában nincs megnősülni.

- Ez van, Tücsikém. Remélem, ezután óvatosabb leszel.

- Hülye voltam. Hinni szeretném, hogy nem tagadod meg a húgodat ezért a botlásáért. Megbeszéltük Nokedlival, itt a vége.

- Örülök neki, hogy ez a füst nem a kapcsolatokat tartósítását segíti elő.

- Lapozzunk! Mi van veletek? Cira, azt látom, jól érzed magadat a bratyóm társaságában.

- Én igen, de abban nem vagyok biztos, hogy Jóska is így gondolja. Nézzed meg, Tücsi, milyen szép szettet kaptam tőle névnapomra!

- Taplónál ez a szerelem jele, hogy hajlandó pénzt költeni a csajra. Valld be férfiasan, tesókám, belepistultál Cirába!

- Fogd be a pampuládat, nagy szájú! Marica jól érzi magát a társaságomban és tapasztalhatjátok, engemet sem a kényszer tart mellette.

- Hülyék. Tudod, Cira, ha tégedet Maricának hív, az a legjobb bizonyíték arra, hogy jó úton halad a csávó.

- Figyelj, Nokedli, annak öröme, hogy holnaptól a tesómmal külön utakon jártok, nem akarunk áldomást inni? Ott a másik asztalon van az a nagy ibrik, dzsaljál oda érte, én pedig hozok ki Maricának és magamnak öblös poharakat.

Elindultam és a csajszi jött utánam. A konyhában megfeledkeztem róla, miért mentünk be. Hatalmasat smároltunk.

- Ne haragudj, Jóska, tudom, én csak vendég vagyok, de jobban szeretnék itt benn lenni a te társaságodban.

- Marica, ezt vegyem szerelmi vallomásnak?

- Nem tudom. Vegyed akárminek! Felnézek rád és boldog vagyok, ha megfogod a kezemet.

- De mást is csináltam veled, pedig nem kérdeztem meg, te akarod-e?

- Tudod, hogy akartam. Soha nem voltam még szerelmes, nem tudom, mi ez, amit érzek, de nagyon jó.

- Kössünk üzletet! Te adsz még egy puszit, én pár másodpercig elidőzök domborulataid között a pólód alatt, azután visszamegyünk, szlopálunk egy nagyot, majd búcsút intünk a bandának és elmegyünk sétálni, másik lehetőség, hogy bevonulunk kettesben a szobámba.

- Nem baj, ha sok puszit adok? A sétát pedig halasszuk holnapra!

*

- Hol találom meg a fürdőszobát?

- Gyere, megmutatom!

Megfogtam a kezét, de minimális ellenállást sem éreztem a mozdulataiban. Bementem vele a fürdőszobába, ő pedig szégyenérzet nélkül foglalta el a toalettet. Néztam őt, miközben füleimmel hallottam, hogy csurog. Majd a szobámba mentünk.

- Szép nyakláncod és karkötőd van.

- Éjszakára sem fogom levenni. Legalább gondolatban ott leszel velem.

- Egy ilyen formás 18 éves lánynak biztos, hogy van udvarlója.

- Lehetne, de nincs. Elcsúsztam a narancshéjon, pedig nem volt szándékomban. Mindegy, kimondom az igazságot. Balázs vette el a szüzességemet.

- Megdöbbsz, és ezt Tücsi tudja?

- Nokedli megölne, ha kitudódna. Mámoros pillanatában maga alá gyűrt. Azóta pedig szenvedek. Mivel szakítanak, holnaptól rettegés az életem. Biztos, hogy Nokedli rajtam fogja kiélni a vágyait.

- Marica! Akarod, hogy megvédjelek bármi áron is?

- Butaság, ha egy házban élek vele. Nekem nincs annyi erőm, hogy eredményesen tudjak harcolni a becsületeért. Félek tőle. Ellened sem tiltakoztam a jó előbb, bár igaz...

- Folytassad!

- Hetek óta álmodoztam arról, ami nemrég történt köztünk.

- Ha nem megyünk ki, képtelen vagyok fékezni magamat, olyan vonzó vagy.

Mindkét karját a nyakam köré fonta és elkezdett sírni. Fejemben az ember, altestemben pedig a férfi folytattak egymással párbeszédet. Nincs mit tagadnom, a férfi állt győzelemre. Megvigasztaltam és következett a második menet. Lefektettem az ágyra és tanúbizonyságát adta, közeledésem cseppet sem volt ellenére.

- Mi lesz, ha terhes maradsz, mint Tücsi?

- Boldogan vállalnám a közös gyerekünket, de rettegek a holnaptól. Nokedli berúg és ha kettesben leszünk a házban, biztos kiéli vágyait rajtam.
 - Válasszál, Marica! Felöltözünk, kimegyünk és a tesódat laposra verem.
 - Tőled félsz, de tőlem nem. Törleszteni fog, ha megtudja, köptem neked.
 - Másik ötletem: megdumáljuk a szüleimmel, hogy máától kezdve a szeretőm vagy és itt fogsz lakni az én szobámban.
 - Boldogan vállalom. Nem akarok kurva lenni. Tégedet szeretlek már régen. Mindegy, minek nevezed a kapcsolatunkat, ha nem dobsz el magadtól, akarom a szerető státuszt.
 - Tücsi mondta, szép hangod van.
 - Gondolom, hallotta párszor, hogy kazettán hallgatom a bandádat és énekelem veletek a számaikat.
 - Csinálunk hétvégén egy próbát zenekarral. Ha megfelelsz, mint énekes, a továbbiakban úgy hirdetem a fellépéseinket, játszik: Lakatos Tapló Jóska és bandája, énekel: Kanalas Marica. Ne sírjál!
 - Szeretném, ha gyerekem születne tőled. Azt ígérték a polgármesteri hivatalban, hogy augusztustól oda mehetek takarítani. Tudom, az kevés pénz egy gyerek neveléséhez, de majd még keresek más munkát is.
 - Látom, nincs nagyon ellenedre, hogy a Balázssal hetyegjél. Azt mondtam, mindjárt megbeszéljük a családdal és itt fogsz nálam lakni.
 - Kérlek szépen! Tudom, azt sem hiszed el, hogy szeretlek és valószínű, csak kamuzom, hogy más sráccal nem voltam. Miért van az, hogy hiába igyekszem, engemet tulajdonképpen senki nem kamáz. Szüleimnek is mindig csak a Balázs fontos.
 - Nézzél a szemembe és nyilatkozzál! Akarsz ideköltözni hozzám, vagy megelégszel a tesóddal?
 - Nem rajtam múlik. Én szeretném, de tény, te pedig csak a testemet ismerted meg eddig kutyafuttából. Semmit nem tudsz rólam. Bármikor kidobhatsz, ha nem felelek meg.
 - Kétségtelen, merész döntést hoztam hirtelen, de úgy érzem, nem fogok benned csalódni. Mossad meg az arcodat, kimegyünk és beszállok a bandába, te pedig énekelni fogsz! Ne bazzsajogjál, mert programot változtatok és jön a harmadik menet!
 - Az első az felejthető, a második fincsi volt. Tudod, Jóska, van egy furcsa sejtésem, te soha nem fogsz megerőszkolni, mert máris érzem, remekül muzsikálsz a testemen is, nemcsak a szárazfán.
 - Borítékolom, ha jó munkát végeztünk, egy év múlva két Lakatos Marica fog élni ebben a házban. Csipkedjed magadat, mert flamós vagyok!
- Kimentünk és feltűnt: Tücsi sehol. Nokedli pedig egy lócán ült, elmerülve gondolataiban.
- Hova tüntetted el a hugicámat?
 - Már régen felszívódott. Szerintem bement a házba szó nélkül.
 - Ezek szerint nem változott a döntésem.
 - Jottányit sem. Viszont látom, Lakatosék nem szabadulnak meg a Kanalas családtól. Elérte célját a kis hülye Cira.
- Nem tettem mást, csak megpöcköltem az orrát, de alighanem ezt fenyegetésnek érezte.

- Tudod, Tapló, ami szívemen, a számon. A kis gáré még a pottyantósba is magával viszi a felvételeiteket. Mást se csinál, csak kornyikál naphosszat.
- Jól hallottam, te magadat őszintének tartod?
- Ahogy mondd.
- Hallgatom a mesédet, miért erőszakoltad meg a húgodat?
- Ez hazugság.
- Marica, tudom, hogy félsz tőle, de itt a jelenlétemben mondd a szemébe!
- Húsvétkor berúgtál és este először a számba nyomtad, majd ez nem volt elég, meg is erőszakoltál. Azontúl, hogy testvérek vagyunk, baromira fájt, hiszen te vetted el a becsületedet.
- Elfelejtetted, Cira, miben egyeztünk meg?
- Semmiben. Közölted, ha bárkinek elmondom, agyonversz. Tessék, itt a lehetőség, éljél vele!
- Elhiszem, most nagy a szád, de haza fogunk menni és nem lesz melletted a prímás úr. Azért vagy ilyen bátor, mert megvoltál neki. Ám egy Lakatos Tapló Jóska művész úrnak, te kisanyám, továbbra is bűdös oláh cigány maradsz. Nem az ujjamból szoptam, Tücsi tálalt ki.
- Legfeljebb megszököm otthonról, de akkor is vállaltam.
- Barátom, amit a húgom mondott, az rád vonatkozik, mert neked bűdös a munka.
- Te pedig gazdag vagy, de ez nem elég. Futtatni akarod Cirát.
- Marica hozzám költözik. Látom a szemem, megbízik bennem. Tégedet pedig holnap feljelentelek.
- Ahhoz bizonyíték kéne.
- Akkor most Kanalas Nokedli Balázs feláll, tiszteleg nekem és elrongyol innen a fenébe, de villámgyorsan, mert kinyitom a pofonzsákot. Indulás, ha nem akarod, hogy megadjam a kezdősebességet. Takarodj a portámról!

2015. február 8.